Nejdet Sançar

GİZLİ KOMÜNİST BELGELERİ

Gizli Komünist Belgeleri

AFŞIN YAYINLARI: Nu. 7

Ayyıldız Matbaası A.Ş.
Ankara 1966

Nejdet Sançar

GİZLİ KOMÜNİST BELGELERİ

Afşın Yayınları

Ö n ü n ç

Belirli bir fikrî seviyede olanlar, artık, şu gerçeği öğrernmiş ve kavramış bulunuyorlar : Komünizm, dünya hâkimiyeti ardında bulunan Moskof emperyalizminin sinsi ve maskeli silâhıdır.

Bu gerçeği, çeşitli yönlerden ortaya koyan deliller ve belgeler çoktur. Hiç şüphesiz, bunların en inandırıcı ve reddedilemez cinsten olanları, kızılların kendi kalemlerinden çıkmış bulunanlar, yani gizli komünist belgeleridir.

Bu kitapta, yerli kızıllara ait olan bu gizli belgelerden dört tanesi, Türk fikir dünyasına sunulmaktadır. Bunlar gelişi güzel şeyler değil, Türkiye'deki komünizm hareketlerini sevk ve idare edenlerin raporları ve programlarıdır.

Sunulan gizli belgeler, Türkiye, komünizmin pençesine geçtiği takdirde, Türk milletini ve vatanını bekleyen korkunç âkıbeti bütün çıplaklığı ile ortaya koymaktadır.

Programların maddelerinde dile gelmiş fikirler ve maksatlar çok açıktır. Bu bakımdan, sadece bu belgeleri yayınlamak bile yetebilirdi. Fakat raporlarda ve programlarda ele alınmış önemli meseleler hakkında açıklamalar yapmak da, elbette, faydasız olmayacaktı. Her belgeden sonra, gerekli açıklamalar bunun için yapıldı, misaller bunun için verildi.

Burada, birkaç hususu daha açıklamak gerekmektedir :

Okurken görüleceği üzere, metinlerin hepsinde ifade düşüklükleri vardır. Bunlar, yazıları kaleme alanlara ait aksaklıklardır.

Her iki programın da bazı maddeleri eksiktir. Bu eksik maddeler, ehemmiyetsiz konuları ele alanlardır.

Hayli eski yıllara ait olan metinlerde, bugünün gençlerinin pek bilemeyecekleri bazı kelimeler yer almıştır. Kitabın sonundaki küçük sözlük, bunun için konmuştur.

İyi niyetli olan, fakat bilgisizlikleri yüzünden kızılların yalanlarına inanmış bulunanları dahi uyarabilecek bu belgeleri yayınlamakta, Türklük dâvâsına hizmetten başka hiçbir düşüncem yoktur.

Tanrı Türk'ü korusun.

Ankara, 1 Nisan 1966

Nejdet Sançar

— I —

Dr. Şefik Hüsnü'nün Raporu

Harp başlangıcında durum şöyle hulâsa edilebilir : Hükûmet, teşkilâtlanma gayretlerine karşı esasen mevcut olan sıkı yasağı bir kat daha sıkıştırmıştı. Her türlü teşebbüs daha ilk hamlede önleniyor ve müteşebbisler tethiş, tevkif, nefy vesair suretlerle faaliyet edemez bir hale konuyordu. Amele sınıfı tam bir teşkilâtsızlık ve dağınıklık içinde bocalıyordu. Faaliyetsiz ve idaresiz bir tarzda sürünen tek tük meslek birlikleri de ortadan kalkmıştı. Küçük burjuvazi ve gençlik de aynı durumda idi.

İnkılâpçılar harpten az evvel kabul etmiş oldukları yeni taktik mucibince, gizli teşkilâtlarını yok denecek dereceye irca etmişlerdi. Buna mukabil tasavvur edilen Halk Partisine ve halkevlerine girmek işi, ancak çok küçük bir mıkyasta başarılabilmiştir. Bunların yegâne faaliyeleri münevver gençlik arasında umumî karakterde bir sol ajitasyon yapmaya ve bazı sol neşriyatı (gazete ve mecmua) desteklemeye inhısar ediyordu. Bizzat kendileri de edebî bir marksist mecmua çıkarıyorlardı. Bu mecmua, siyasî meselelere katiyen dokunmaksızın, hissiyata hitap eden bazı inkılâpçı şiirler, marksist edebî tahliller, tarihî materyalist vülgarizasyon makalecikleri neşrediyordu. Bukadarı bile, etrafında bir heyecanlı gençlik zümresinin toplanmasına ve harekete bazı kıymetli unsurlar kazandırmaya yaramıştı. Nihayet hükûmet, bunu

da çok gördü. Türlü faşist mecmua ve risalelerin çıkmasına aldırış etmediği halde, Yeni Edebiyat'ı 1941 sonlarında kapattı ve muharrirlerinden belli başlılarını askerî mahkemeye verdi.

Bundan daha evvel de, amele ve gençlik arasında en müessir tahrikâtta bulunan bir sıra mücahitleri ve bunlar arasında birkaç lideri, Örfî İdare Komutanlığı, Anadolu içlerine nefyetmişti. Böylece harbın ikinci senesi sonlarında, hareketin idarecilerinden ancak birkaç kişi iş görebilecek bir durumda bulunuyordu. O sıralarda ilk defa bir Seta Plâtform toplandı. Bu toplantıda o zamanlarda hükûmetin tertip ettiği iç ve dış siyaset gözden geçirildi. Onu, faşist telâkki etmek ve hakkında tamamiyle menfi, muhalif bir hat takip etmek görüşü muvafık görülmedi. Esasen bu hükûmetin serbest ticareti tahdit, fiyatları sıkı kontrol vesaire gibi tedbirleri ve garp demokrasilerine tamamiyle dost bir siyaset gütmesi hasebiyle, kendisine mütemadiyen hücum eden yerli faşist hareketine müvazi bir duruma düşmekten ve kabine çekilecek olursa o sıradaki şartlara göre, yerine, daha ziyade Almanlara dost unsurlardan, tamamiyle faşist temayüllü bir hükûmetin geçmesi ve haricî siyasette büsbütün müttefik devletlerden yüz çevirmesi muhakkak olduğundan, günün muayyen ve maddî şartlarına göre ve sol demokratik hareketin olgunlaşmaktan çok uzak bulunması dolayısıyle, inkılâp hareketi için Refik Saydam hükûmetinin iktidarda kalması bütün diğer ihtimallere müreccah görülmüştü. İnkılâp hareketi daimî surette onun yarım tedbirlerini ve sallantılarını tenkid etmek, halk menfaatına ve demokrasi ve hürriyet lehine cesurane ve cezrî tedbirler almaya kendisini zorlamak, kendi müstakil inkılâpçı siyasetini daima tebarüz ettirmek suretiyle ona karşı toleranslı bir

tavır idame edecek, çekilme meselesini ileri sürmekten sakınacaktır. Bu görüş ve bu hat, bazı yoldaşların itirazlarını ve bazı münakaşaları mucip olmuşsa da, sonunda, ittifakla kabul edilmiştir.

Fakat, az sonra Refik Saydam vefat etti. Yerine getirilen Saracoğlu, daha ilk icraatında, kendisini vurguncu ticaret burjuvazisinin ve zengin köylü toprak sahiplerinin mümessili olarak açığa vurdu. Ticareti yani vurgunculuğu, tamamiyle serbest bıraktı. Ardından Varlık Vergisi namıyle, millî azlıklar aleyhine bir soygun kanunu ile ırkçı faşist cephesiple sırıttı. Halkın açlığı hesabına müteahhitlerin ve zengin zıraat müstahsillerinin kasalarına küçük tasarruf sahiplerinin kara gün akçalarının akması süratlendirildi. Bu şerait altında, daha evvelki hükûmet hakkındaki karar üzerinde durulamazdı.

1942 iptidalarına kadar olan devre, umumî olarak, kısaca şu satırlarla hulâsa edilebilir :

Henüz, daha, yarı legal neşriyat imkânları mevcut olduğu için, yazı ile sistemli tarzda, Kemalizmin bu tereddi etmiş şekline ve burjuvazi inkılâbı kazançlarından gerilemeye karşı mücadeleye girmiştik. Başka türlü bir faaliyet imkânına malik bulunmuyorduk. Tezahürler ve protestoları organize edecek derecede kuvvetli bir kadromuz yoktu.

1942 senesi içinde, faaliyetlerimiz daha ziyade legal neşriyat üzerinde toplanmıştı. Ankara'da çıkan marksist iki ciddî mecmuaya muntazaman rehberlik ettik. Muvafık gördüğümüz yazıların geçmesine dikkat ettik. Bir taraftan da Tan gazetesinde umumî siyaset ve cihandaki harp safhaları hakkında günü gününe görüşlerimizi ta-

kip eden yazılar çıkmasını temine uğraştık. Bazan bunları bizzat kaleme alarak neşrettik. Hareketin merkez-i sikleti biraz münevver gençliğe doğru ağır basmaya başlıyordu. Zira rehber arkadaşlarımızdan ekserisi merkezden uzaklaşmış ve işçi sınıfı ile olan rabıtalarımız oldukça gevşemiş bulunuyordu. Bir, bu sakatlıkları düzeltmek ve bir de vurguncülardan ve faşist cereyandan kuvvet alan serbest ticareti Saracoğlu hükûmetinin yarattığı durum ve millet arasındaki yeni sınıflaşma tezahürleri dolayısıyle siyasetimizi yeni baştan gözden geçirmek ihtiyacı başgösterdi. Yeni durumu kavrayan ve yeni şartlara uyan muayyen bir plâtform mevcut olmaması dolayısıyle, faaliyette bocalamalar göze çarpıyor, harekete iltihak eden heyecanlı unsurlar tatmin edilmiyor ve teşkilâtlı kadro arasında büyük bir temevvüç göze çarpıyordu. Nihayet 1943 baharında yeni bir plâtform hazırlanması teklifi ortaya atıldı. Aynı senenin ağustos ayında toplanan bir plenonda uzun uzadıya durum hakkında görüşüldükten ve proje üzerinde münakaşalar edildikten sonra, plâtform kat'i şeklini aldı. Birkaç hafta zarfında teksir edilerek hareket merkezlerine ve belli başlı idarecilere dağıtıldı. Bu vesikanın muhtevası hakkında malûmat vermezden evvel şunu söyleyeyim ki, harp başlangıcından beri ilk defa böyle derlitoplu, bütün meseleler hakkındaki görüşlerimizi ve metalibimizi izah eden bir mufassal talimatın yapılması, tahminin çok üstünde bir canlandırıcı tesir husule getirdi. Bu tebliğ, büyük bir hoşnutlukla karşılanmakla kalmayıp aynı zamanda, harekete, hayret verici bir hız verdi.

Bunun ardından, yalnız hareketin mensuplarına mahsus olmak üzere poligrafla muvakkat bültenler yayınlanmağa koyuldu. Bunların her birinde, o sıradaki en mühim

siyasî mesele ve hâdiselerden biri hakkında Fıkranın görüş tarzı etraflı bir tarzda tahlil ediliyordu. Bu da plâtformun velût tesirini devam ettirmeye yaradı. Böylece 1943 baharından 1944 baharına kadar olan sene, harp devresinin en verimli ve hareketimizin kredisini âzâmî derecede yükselten bir sene oldu.

Bu senenin sonlarında, halk arasında, memleketimizin müttefikler yanında harbe girmesi aleyhine şiddetli ve sistemli bir propaganda yapılıyor ve bu yolda hükûmete müttefikler tarafından yapılacağı anlaşılan tekliflere mukavemet etmesi ve yanaşmaması için bir zemin ve ideoloji hazırlanıyordu. Seta, bu fırsatı, vaziyet almaksızın geçirmenin, bir hatâ olacağını takdir etti. Ve ileri sürülen harp aleyhindeki fikirlere karşı hareketimizin tenkidlerini ve müstacelen harbe gitmemiz lüzumu hakkındaki görüşlerini ihtiva eden bir beyanname kabul ve neşretti. Maatteessüf, bu beyanname, geniş mıkyasta dağıtılamadı. Fakat, tesirsiz kaldı da denemez.

Yine bu sıralarda gemi azıya almış olan ırkçı faşist hareketine karşı da sistemli bir mücadele yürütülüyordu. Daha yaz iptidasında Türkçülük meselesinin iç yüzünü ilmî bir şekilde tahlil ve teşhir eden bir broşür "En büyük Tehlike" namı altında legal olarak matbuat âlemine sürülmüş, bunun büyük akisleri olmuş, üniversite gençliği arasında büyük bir nefretli heyecan uyandırmış ve bu gençler arasında hareketimizin itibarı fevkalâde yükselmiştir. Daha sonra üniversiteliler arasında kurulan "faşizm ve vurgunculuk aleyhinde geniş cephe" hareketinin muvaffakiyetini, kısmen, buna borçluyuz. Malûm olduğu üzere, yine bu broşür Millet Meclisi'nde bir istizahı ve hariciye vekilinin kaçamaklı ve küstahça bir izahını mu-

cip olmuştur. Bundan başka ırkçı Türkçüler aleyhindeki propagandaya muntazam bir tarzda, Ankara'da çıkan marksist mecmualarda ve Tan gazetesinde devam edilmiş, bu hücumlar ancak hükûmetin müdahele ve yasakları ile zaman zaman inkıtaa uğramıştır.

Bütün bu faaliyetler sayesinde, hem de emekçiler arasında hareketin teşkilât temeli gereği gibi genişlemiş ve sağlanmış bulunuyordu. Bu muvaffakiyetler teşkilâtlı arkadaşların güvenini hadden fazla arttırıyordu. Ve o nisbette de, tedbirli hareket icaplarına riayetleri azaltıyordu. Sonradan anlaşıldığına göre Mart 1944 tevkifatına takaddüm eden devrede, en kıymetli arkadaşlarımızdan birçoğu tecviz edilemeyecek birçok uluorta hareketlerde bulunmaktan çekinmemişler ve kolayca önüne geçilebilecek birçok teknik hatâlar irtikâp etmişler ve gizlilik kaidelerini çok defa ayaklar altında çiğnemişlerdir.

Bir taraftan da hareketin süratle inkişafı hükûmetin dikkat nazarını çekmekten ve kendisini ürkütmekten hali kalmıyordu. Bilhassa harp dışı kalmak ve sözde bîtaraflığını ne olursa olsun muhafaza etmek kararlarına karşı yaptığımız şiddetli ve keskin tenkid ile hâkim burjuva fırkasını pek ziyade kuşkulandırmış, nihayet kendi tedbirsizliklerimiz yüzünden ele geçirdikleri ip uçları sayesinde hareket içinde bilhassa faal rol oynayan unsurların mahrum edilmeleri kararlaştırılmış ve yüz kadar mücahit 10 - 15 gün gibi kısa bir müddet zarfında Istanbul, Ankara, Karabük ve diğer bazı şehirlerde toplanmış ve haklarında vahşiyane işkenceler tatbikiyle yapılan feci bir tahkikat açılmıştır. Gazetelerde ilk verilen lâkonik tebliğlerden birinde, bu mevkuf inkılâpçılara troçkist yaftası yapıştırılmak istenmişse de, bunların öz kömünistler ol-

duğunu umumî efkâra ilân etmekte gecikmemiş ve bu itiraf tesirsiz kalmıştır. Tevkifatı takip eden safha esnasında, faaliyet zerre kadar sekteye uğramamış, bilâkis bundan dersler çıkarılarak kusurlu ve çürük taraflar ayıklanmış ve daha sarih olarak geniş bir "demokratik savaş cephesi" kurmak istikameti tutulmuştu.

Tabiatıyle ilk haftalarda mahallî grup ve teşekküllerle olan bağlantıların birçoğu kopmuş, bazı kâfı derecede çeliklenmemiş unsurlarda yılgınlık alâmetleri görülmüş ve faaliyetten yan çizenler olmuştur. İdareci kadro mensuplarından, tethiş ve tevkiften yakayı sıyırmış olanlar ve bunlar meyanında bir sene kadar evvel Seta işlerine alınmış genç bir mücahit büyük yararlıklar göstermiş, evvelâ arkadaşlarının mâneviyatını kuvvetlendirmeye ve sonra da yeni şartlara göre, harekete yeni bir veçhe vermeye muvaffak olmuşlardır.

Yeni baştan siyasî durum gözden geçirilmiş, hükûmetin bir taraftan tedricî bir şekilde müttefiklerin tazyık ve ithamlarına serfürû ederek, altı ay evvel kat'î bir bîtaraflıkta ısrar etmek suretiyle irtikâp ettiği millî menfaatlara ve millî istiklâlin icaplarına aykırı ve zararlı affedilmez siyasî hatânın tesirlerini gidermeye uğraşmakla beraber, dahilî işlerimizde yine ve daha keskin bir tarzda toprak sahipleri ve türedi sipekülâsyoncu burjuva tabakaları tarafından müzaheret gören tam mânâsıyle reaksiyoner ve faşizme mütemayil iktisadî ve siyasî tedbirlerde ısrar ettiği memlekete, işçi sınıfının ve demokrat münevverlere karşı harbın en şiddetli devrelerinde ve lüzumundan daha çok bir korkutma ve ezme siyaseti gütme niyetinde olduğu, bu halin demokrasi lehine iç ve dış baskı altında gerilemeye ve geniş halk kütlelerinin men-

faatlarını koruyan teşekküllerin ve namuslu yurtseverlerin siyasî faaliyet serbestliğini tanımaya icbar edileceği güne kadar devam edeceği tesbit edilmiş, bu gayeye erişinceye kadar elde mevcut bütün vasıtalarla sistemli bir mücadele yaratmak lüzumu önde duran en hayatî ödevlerden biri olduğu üzerinde ittifak edilmiştir. Faşizme karşı birleşmiş müttefik devletler halklarından bilhassa Tahran anlaşmasından beri göze çarpacak bir tarzda inkişaf eden bütün terakkiperver anti-faşist grup ve teşekküllerden mürekkep demokrasi ve kurtuluş cephelerini, takip ettikleri geniş müterakki millî birlik siyaseti göz önünde tutularak memleketimizde de her türlü sol temayüllü grupları ve namuslu terakkiperver yurtseverleri içine alacak ve hattâ faşizme gönül vermiş ve yabancı faşist hükûmetlerin ajanları ile düşüp kalkmış unsurların ve bilhassa Saracoğlu gibi bu yolda en ileri gitmiş idarecilerin temizlenmek suretiyle, Halk Partisi'ne de yer verecek, faşizme ve vurguncülara karşı demokrat mücadele cephesi altında bir teşekkül yaratmağa çalışmak kararlaştırılmıştı. Bu teşebbüse girişilirken memleketteki soygun ve vurgunculuk ve rüşvet havası içinde yer yer birtakım ileri görüşlü muhalefet gruplarının teşekkül ettiği, halkı açlığa ve sefalete mahkûm eden bu gidişe önayak olan ve bunu âdeta teşvik eden Halk Partisi'nin ağır mesuliyetlerine iştirak etmekten çekinerek bu partiye karşı hiç değilse fıkra mensupları arasında iki muhalif mihrakın mevcut olduğu, onun için zeminin olgunlaşmakta olduğunu gösterdiği, alınan kararda işaret edilmiştir.

Hareketin teşkilâtlı kadrosunda bu mesele müdellel bir izahname ile tebliğ edilmiş, asıl ana gayelerimize her zamandan ziyade sadık kalmakla beraber önümüzdeki zafer ve barış hazırlıkları devresinde başlıca vazifemiz bu

demokrasi cephesinin kurulmasına ve her çareye baş vurarak legalleşmesine çalışmak olduğu işaret edilmiştir.

Bu talimata, Seta, ilk hamlede cephe hareketinin faaliyetine temel teşkil edecek on beş kadar şiar ve metalibi ihtiva eden bir de liste iliştirmiştir ki, bu liste doğmak üzere olan hareketin siyasî muhtevası ve temelini karakterize ettiği cihetle, onu da, ayrıca bu mektupla gönderiyorum.

Bu kararname ile hareketimiz, denebilir ki, yepyeni bir safhaya girmiştir. Bunun tebliği üzerine saflarımızda büyük bir ferahlık müşahede edilmiş, sanki herkes, içinde duyduğu halde ifade edemediği bir kaygunun ve bir yeni telâkkinin isabetli bir tarzda formülleştirildiği kanaatı ile polis tehditlerine rağmen daha büyük bir şevk ile yeniden faaliyete atılmak arzu ve ihtiyacını duymuştur.

Bilhassa üniversite muhitinde hiçbir zaman hareketimize nasip olmayan küşayiş ve süratli bir serpilme kaydedilmiş, üç ay gibi kısa bir zaman içinde, yüz ellisi teşkilâtlı gruplara mensup olmak üzere beş yüz kadar genci şıarlarımız etrafında harekete geçirmek imkânı elde edilmiştir. Bunlar Eminönü Halkevi'nde, faşist profesör İsmail Hakkı Baltacı'nın verdiği bir konferansı, itirazlar ve mâkûs tezahürlerle ihlâl ve dağılmaya mecbur etmek suretiyle, ilk muvaffakiyetlerinden birini elde etmişlerdir.

Yine bu yeni talimatın tesiriyle on beş kadar vilâyetteki şubelerimiz veya sempatizan gruplarımız ile kesilmiş olan rabıtamız da, son iki ay içinde kısmen tekrar tesis edilmişse de, arada, üniversite ve diğer yüksek mektep

ve kolejlerdeki anti-faşist cephe mensuplarının hareketliliği polis takibatını üzerine çekmiş ve oktober ayı içinde üniversite binası âdeta polis hafiyeleri tarafından muhasaraya alınarak şüpheli sayılan birçok gençler ve bu meyanda teşkilâtlı kadromuzda dahil bulunan bazı kıymetli mücahitler (50 kişiden fazla) sorguya çekilmiş ve tevkif olunmuştur. Bunların yakında Istanbul örfî idare mahkemesinde muhakemeleri olacaktır.

En son olarak da Kayseri'de olan gruplara mensup birkaç işçinin munhasıran sol temayüllü bazı legal neşriyatı okudukları dikkat nazarını üzerlerine çekmiş, birçok incelemelerden sonra ora fabrikalarında çalışan dokuz mutahassıs işçi hakkında tahkikat açılmış ve Ankara ile olan muhabere neticesinde bunların Ankara'ya sevki ve oradaki inkılâpçıların dâvâsına ithal edilecekleri haber alınmıştır.

Görülüyor ki, son günleri yaklaşmakta olan mevcut hükûmet, ileri görüşlü vatandaşların ister bir teşkilâta mensup olsun, ister hareketimize dostluk göstermekle iktifa etsinler, katiyen ağız açtırmamak kararını tatbik etmektedir. Fiilî olarak elde etmiş olduğumuz yarı legal neşriyat imkânları esaslı hâdiseler ve durum tasavvurları hakkında söz söylemek fırsatları bugün için elimizden alınmış bulunuyor. Bugün için bu siyaseti ile, Sovyetler ve demokrasi düşmanı bu hükûmet, bizi tam bir illegaliteye doğru itiyor. Hattâ hükûmet partisi içindeki muhalifler bile, tam bir gizlilik içinde çalışmak zorunda kalmıştır. Biz her şeye rağmen bu durumdan sıyrılmak için mücadele ediyoruz ve etmekte devam edeceğiz. Ve umuyoruz ki, çok uzak olmayan bir âtide Alman faşistleriyle dostluk devresinin bir yadigârı olan bu dejenere hükûmet eki-

bi, mevkiini daha namuslu ve memleketin faydasını ve selâmetini hakkıyle idrak eden cidden demokrat mücahitlere bırakacak ve akabinde cephemizin serbestçe mücadeleye girişerek memleketi bir yağma mevzuu gibi soyan tufeyli vurguncılardan ve serseri faşistlerden kısa bir zamanda temizlemesi ve hakikî demokrasinin temellerini kurarak millî istiklâlin sağlamlaştırılması imkân dahiline girecektir.

Bu takdirde saflarımıza on binlerce işçi, köylü ve münevverin ve emekçi sanatkârın akın edeceğini tebşir eden birçok emareler mevcuttur. Ve bu persifektif okadar barizdir ki, birçok mevki sahibi şahsiyetler son zamanda fırsat düştükçe bizden yarının idarecileri diye bahsetmeye koyulmuşlardır.

1 — Saracoğlu hükûmeti, Türkiye'nin demokrat müttefiklere karşı olan taahhütlerini yerine getirmekte son derece gecikti. Bir Hitlerci Almanya zaferine bel bağlamaktan vaz geçmek için en elverişli zamanı kaçırdı (Tahran konferansı sıraları). İşlediği bu tamir kabul etmez büyük siyasî suçun ağırlığı gün geçtikçe onun omuzlarına daha ziyade yükleniyor ve onu günün icap ettirdiği cezrî iktisadi ve siyasî tedbirleri almak imkân ve serbestîsinden mahrum bir duruma sokuyor. Bu kaabiliyetsiz, faşizme mütemayil, mürteci hükûmet, başına belâ kesildiği milletin mukadderatına tahakküm etmekten vaz geçecek yerde, muzaffer demokrasilerden gördüğü baskılara her gün biraz daha zelîlâne boyun eğmek suretiyle millî şeref ve haysiyetimizi, istiklâlimizin yüksek menfaatlarını aralıksız ayaklar altında çiğnetmektedir. Onun, kaybolmuş fırsatları tekrar yakalamak için düşünebildiği biricik çare, dışardan gelen işaretlere göre hareketini ayarlamaktan ibaret olan bu pasif ihtiyat siyasetidir.

2 — Bununla beraber, dış siyasette takriben bir seneden beri, büyük demokrasilerin izinde yürümekte gösterdiği tehalük, onun iç işlerimizde ilk günlerden beri mihenk edindiği Türk burjuvazisinin, çoğu Alman sermayesiyle kaynaşmış en mütereddi vurguncu tabakalarının ve büyük toprak sahiplerinin menfaatlarını koruma prensibine elân bugün dört elle sarılmış durmaktan alıkoymuyor. Bu iktisadî görüşün anti - demokratik ve inhisarcı mahiyeti ise göze çarpacak derecede açıktır.

3 — Bunun belli başlı tezahürlerini ise, her gün artan türlü maişet sıkıntı ve dertleri şeklinde, halk kütleleri aralıksız kendi bedenlerinde duymaktadırlar. Yalnız enflâsyon ve paranın kıymetsizleşmesiyle izah edilemeyen aşırı derecede yüksek fiyatlar, İngiliz ve Amerikan dövizleriyle Türk lirası nisbetinin realiteye uygun bir tarzda düzeltme meselesinin sürencemede kalması, ihracat mahsulleri fiyatlarının milletler arası paralar fiyatlarına uydurulması ve ithalât fiyatlarının satın alma bedellerine yaklaştırılması işlerinin sonsuz geciktirilmesi bunlardandır. Bu sefaletin artması sebeplerine karşı gösterilen hoşnutsuzluklar ve bununla bağlı demokrasi lehine ve umumiyet üzere sola doğru sarkan hareketler, dünyada hiçbir şey değişmemiş gibi elân bugün şiddetle bastırılmakta ve bu zan altında bulunan çevreler daimî bir yıldırmaya ve ekmek parasından mahrum edilmek tehditlerine maruz tutulmaktadır.

4 — Bunun neticesi olarak, yoksul köy yığınları ve şehirlerin geniş müstehlik kütleleri arasında âdetâ müzmin bir açlık hüküm sürmektedir.

5 — Son zamanlar idare kadrosunda korkunç bir şekilde yayılmış olan rüşvet ve suiistimaller ile bir kat daha

ağırlaşan bu feci duruma son vermenin tek çaresi hükûmeti, iktidarı, mazileri Hitlerci Almanlara uşaklık etmiş olmak ve Türk ırkçılığı bataklığına düşmüş olmak lekeleri ile kirlenmemiş, Atatürk inkılâbına ve demokrasi prensiplerine bağlılığı şüphe götürmez daha namuslu ve değerli vatandaşlara bırakmaya mecbur etmektir.

6 — Bu gayeye kısa bir zamanda erişmek imkânı vardır. Zira pek muhtelif çevrelerde hoşnutsuzluk ve serbestçe içini dökmek ve toplanmak ihtiyacı okadar yayılmıştır ki; bütün bu savaş idarelerinin bir demokrat cepheye doğru akıp kabarmasını sağlamak, ortaya, önünde durulmaz bir siyasî kuvvet çıkarmak için yeter. Böyle bir kuvvete Halk Partisi'nin kendi varlığını tehlikeye koymaksızın kafa tutabileceği tasavvur bile edilemez.

Bir taraftan da Halk Partisi'nin idare edici kadrosu, başta Saracoğlu ve arkadaşları olmak üzere şüphe götürmez bir tarzda Sovyetlere aleyhtar ve Londra'nın Sovyetler Birliği ile dostluk ve işbirliği siyasetine açıktan açığa hasımdır. Bundan ötürü, iki büyük Anglo-Sakson demokrasisi de Türk hükûmetinin ömrünü bir gün bile uzatmaya yardım etmek şöyle dursun, idare mekanizmasının demokratlaştırılması hususunda nüfuzlarını kullanmak suretiyle içerdeki demokrat kuvvetler cephesini desteklemek zorundadırlar. Bunun da memleketteki tek fıkra hâkimiyetinin ve otoriter idarenin yıkılmasını ve Türkiye'de hakikî ve fiilî demokrasi devresinin açılmasını çabuklaştıracağı besbellidir.

Dr. Şefik Hüsnü'nün Raporu Hakkında

Gizli Türkiye Komünist Partisi'nin başı olan *Dr. Şefik Hüsnü,* Moskova'ya gönderdiği bu raporla, Türkiyeli kızılların 1939-1944 yılları arasındaki çalışmalarını özetlemiştir.

Dr. Şefik Hüsnü, 1939 da Türkiye'ye gelmeden önce, uzun zaman Avrupa'da yaşamıştı. Bu süre içinde Moskova, Varşova, Berlin gibi büyük şehirlerde de bulunmuş, fakat Türkiye'deki komünizm hareketlerini, yerleştiği Paris'ten idare etmiştir. İhanetine Türkiye'de devam etmesini sağlayan pasaportu veren Paris Konsolosluğumuzdur. Bu pasaport, Türkiye'de çevrilen dolaplar ve birtakım gafletler sonucu olarak Dahiliye Vekâleti'nin II.VII.1939 gün ve Emniyet-i Umumiyye Müdürlüğü IV. Şube'nin 270/12472 sayılı emri ile verilmiştir. (1)

Şefik Hüsnü'nün, Moskova'daki efendilerine gönderdiği raporda ele alınmış meselelerin ve olayların önemlileri şunlardır :

---

(1) Paris'ten kardeşine yazdığı ve sonradan ele geçen bir mektubunda, *Şefik Hüsnü,* Türkiye'ye dönebilmesi için aracılık yapan birisinden söz eder. Aynı mektupta, yurda döndüğü takdirde doğrudan doğruya siyasetle uğraşmayacağını da yazmıştır. Fakat yukarıdaki rapor, bunun basit bir komünist yalanı olduğunu ortaya koymaktadır.

a) Kurumlara Sızma :

Kızılların, bütün dünyada, uygulamaya çalıştıkları oyunlardan birisi; devlet teşkilâtı, partiler, dernekler, sendikalar, sanat teşekkülleri ve benzerleri gibi - toplum hayatında rolü olan - bütün kurumlara sızma gayretleridir. Bu sızmaların hedefi, el atılan teşekkülleri kendi emelleri yolunda kullanmaktır. Raporun baş taraflarındaki : "*....Tasavvur edilen Halk Partisi'ne ve halkevlerine girmek işi ancak küçük bir mıkyasta başarılabilmiştir...*" sözleri bunu belirtmektedir.

1938-1946 arasındaki tek parti ve şeflik devrinde, kızılların, hedeflerine ulaşabilmek için el atabilecekleri kurumların başında ancak Halk Partisi ile o partinin çıkarları yolunda kullanılan halkevleri vardı. Rapor, bu işe girişildiğini, fakat başarının büyük çapta olmadığını belirtiyor.

Türkiye'deki komünist hareketlerinin, ölümüne kadar bir numaralı adamı olan *Dr. Şefik Hüsnü*'nün, gizli raporundan öğrendiğimiz bu sızma taktiği, elbette ki, sadece 1939-1944 yılları arasında başvurulan bir kızıl oyun değildir. 27 Mayıs hareketinden önceki ve sonraki yıllarda, bunun, dikkate değer örneklerini görmek mümkündür. Bu yıllara ait sızmalardan Millî Eğitim Bakanlığı'na ait olanlar, devlet teşkilâtına el atmanın korkunç sayılabilecek bir örneğidir. Bu arada, meselâ, Türk Dil Kurumu'na olan sızmaları hatırlamak da yerinde olur.

Kimlikleri gereği kadar bilinemeyen komünistlerin bu gibi yerlere sızmalarının önlenmesi elbette ki kolay değildir. Fakat, moskofçuluk dâvâsına hizmet yolunda bulunduklarından asla şüphe edilemeyecek olanların

böyle önemli devlet teşekküllerinde söz sahibi kılınmaları asla bağışlanamaz.

b) İnkılâp - İnkılâpçılar :

Kızıl sözlükte inkılâp ve inkılâpçılar, komünizm ve komünistler anlamınadır. Türkiyeli kızıllar da, yazılarında bu kelimeleri bu anlamda kullanırlar. *Dr. Şefik Hüsnü*'nün raporunda bunun örneklerini görmekteyiz.

Raporun baş tarafındaki : *"İnkılâpçılar, harpten az evvel kabul etmiş oldukları yeni taktik mucibince gizli teşkilâtlarını yok denecek bir dereceye irca etmişlerdi..."* cümlesindeki *"inkılâpçılar"* kendileridir, Türkiyeli komünistlerdir. Yine raporda, Kayseri'de yakalanan kızıllardan söz edilirken, bunların Ankara'ya yollanarak oradaki komünistlerle birlikte muhakeme edilecekleri : *"En son olarak da Kayseri'de olan grubumuza mensup birkaç işçinin munhasıran sol temayüllü bazı legal neşriyatı okudukları dikkat nazarını üzerlerine çekmiş, birçok incelemelerden sonra, ora fabrikalarında çalışan dokuz mutahassıs işçi hakkında tahkikat açılmış ve Ankara ile olan muhabere neticesinde bunların Ankara'ya sevki ve orada inkılâpçıların dâvâsına ithal edilecekleri haber alınmıştır."* diye haber verilirken, görüldüğü gibi "inkılâpçılar!" sözü, daha önce tevkif olunmuş komünistler hakkında kullanılmıştır. Bunun örnekleri çoktur.

Kızıllar, Moskova'dan, Türk dilinin kökünden koparılması ve uydurma kelimelerle anlaşılmaz bir hale getirilmesi emrini aldıktan sonra, "inkılâp" sözü yerini "dervim" e bırakmış, bunun sonucu olarak Kremlin'in Türkiyeli inkılâpçıları da devrimciler olmuşlardır. Yakın yılların ısrarlı ve şamatalı devrimcilik kampanyala-

rının mânâsını ve hedefini anlamak için, meseleyi bu açıdan değerlendirmek yerinde olur.

c — Komünizm ve Gençlik :

Komünistler, bir toplumu ele geçirme mücadelesine giriştikleri zaman, hedefleri arasında okuyan gençlik ön pilânda yer alır. Çünkü bir toplumun okuyan gençliği, on on beş yıl içinde, o toplumda söz sahibi olacak varlıklar demektir. Raporda, Türkiyeli kızılların gizli çalışmaları anlatılırken : *"Bunların yegâne faaliyetleri münevver gençlik arasında umumî karakterde bir sol ajitasyon yapmaya ve bazı sol neşriyatı (gazete ve mecmua) desteklemeye inhisar ediyordu..."* cümlesinin ilk bölümü, işte bu gayreti dile getirmektedir.

*Dr. Şefik Hüsnü'*nün bu satırları, son yıllarda ve hele 27 Mayıs hareketinden bu yana, yüksek öğrenim gençliğini hedef almış olan yoğun propagandanın kaynağını da gözler önüne sermiş bulunuyor. Büyük şehirlerimizde ve hele başkentte, sosyalizm tülü ile maskelenmiş komünist eserlerin, Türk gençlerini âdetâ batarya ile ateşe tutmakta olması, işte bu kızıl taktiğin uygulanmasından başka bir şey değildir. Kürsülerde, sovyetizmin göklere çıkarılarak övülmesi ve buna karşı milliyetçiliğin yerilip durulması da bundandır. Binlerce Türk çocuğunun, bilim silâhı ile pusatlanmak için girdikleri bir ilim yuvasında, Tanrı'nın günü, Islav tohumlu *Nâzım Hikmet'in* propaganda şiirleriyle karşı karşıya kalmakta bulunmalarının sebebi de bundan başka bir şey değildir.

ç) "Yeni Edebiyat" Dergisi :

Dr. Şefik Hüsnü, raporunda, "inkılâpçılar,, diye adlandırdığı kızıllardan söz ederken : *"Bizzat kendileri de*

edebî bir marksist mecmua çıkarıyorlardı. Bu mecmua siyasî meselelere katiyen dokunmaksızın hissiyata hitap eden bazı inkılâpçı şiirler, marksist edebî tahliller, tarihî materyalist vülgarizasyon makalecikleri neşrediyordu...." diyor.

Bu dergi kızıl *"Yeni Edebiyat"* tır. *Şefik Hüsnü*'nün, Moskova'ya takdirle bildirdiği bu yayınlarını 1940-1941 yıllarında yapmıştır.

Daha önce de bir süre yayınlanan *"Yeni Edebiyat"*, bu seferki çıkışında *Suat Derviş, Sabahattin Ali, H.İ. Dinamo, Âbidin Dino, Naci Sadullah, Sadri Ertem, Hüsametin Bozok, Zeki Baştımar, Sabiha Zekeriya* gibi tanınmış moskofçuları çatısı altında toplamış görülüyor.

Raporda sözü edilen "inkılâpçı şiirler!", şiirle uzak yakın bir ilişiği bulunmayan basit komünist propagandası tekerlemeleridir. Bunların, kızıl mıkyaslara göre, en ustaca kaleme alınmış olanları da *H.İ. Dinamo* adlı malûm kişininkidir.

İşte bu "inkılâpçı şiirler!" den bir iki satır :

Ben yine büyük sulh şarkısını söyleyeceğim,
Büyük ve mesut demokrasinin şarkısını..
Ama ben, senin şairin olmak istiyorum,
Ben, uçsuz bucaksız demokrasinin.. (1)

Kızıl sözlükte demokrasi, komünizmdir. Onlara göre, bütün dünya Kremlin'in pençesine geçtiği, yani kızıl afet dünyayı sardığı zaman, "büyük, mutlu ve uçsuz bucaksız demokrasi!" meydana gelmiş olacaktır. Kremlin'in

---

(1) H. İ. Dinamo : Sulha Şarkı, Yeni Edebiyat 10. Sayı, 1.III.1941.

pençesindeki bu mutlu (!) dünyada, artık komünizme karşı durabilecek bir kuvvet bulunmayacağından, "ebedî barış!" da sağlanmış olacaktır. Yukarıki satırlar, işte o hayalî dünyanın "büyük sulh şarkısı!" nı söylemektedir.

Yıldızlara çarpıp kıracağız,
Kadehlerimizi,
Yemiş bahçelerinde,
Altın çağın,
Altın çağın. (1)

Buradaki *"altın çağ"* da, komünizmin dünyayı sarmış olacağı o hayalî çağdır. Kızıl şair, bu satırlarda, İnsanlığın sonu olacak o ham hayali dile getirmektedir.

Raporda sözü edilen "tarihî materyalist vülgarizasyon" yazılarından örnekler :

"İnsanlığın tarihi, halkın mücadele tarihidir. Cemiyetin maddî temeli üzerinde yükselen fikriyat, bu temelin yapıcısı olan halka dayanmazsa yıkılır. İdeoloji halk kütlelerinin menfaatını koruduğu nisbette cemiyete faydalı olur." (2)

"Bu sebepledir ki ananelere, maziye bağlı milletler, asrî terakki ve tekâmülde geri kalmışlardır. Bu gibi memleketlerde menfaatı zarar gören sınıfların ananelere, örflere sarılarak gösterdiği mukavemet, kültürü ileri memleketlerden daha fazladır. Değişme neticesinde "zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi" olmayanlar, bu

---

(1) H. İ. Dinamo : "Höcre". Yeni Edebiyat, II. sayı, 15 Mart 1941.

(2) Suat Derviş : Halk ve Edebiyat. Yeni Edebiyat, 3. sayı, 15.XI.1940.

değişikliğe süratle temayül gösterirler. Menfaatı sarsılanlar ise her türlü silâha sarılarak mukavemet ederler." (1)

"Yaşadığı devrin sosyal kuruluşunun geriliği, inkılâbı bütün icapları ile tahakkuk ettirmek vazifesini başaracak sınıfların henüz kendisi için sınıf olarak teşekkül etmemiş bulunması yüzünden, Fikret, müterakki düşüncelerine kat'i hedefler çizememiş, ileri görüşlerini bütün mantıkî neticeleriyle tekemmül ettirememiştir." (2)

Görüldüğü gibi, birinci parçada, tarihi dolduran toplumlar arasındaki o sonu gelmez savaşlar, halkın mücadelesi, yani sınıf kavgası olarak gösetiriliyor. Bu mücadelenin fikriyatının halka dayanmasının gerektiğinin mânâsı da budur. "Halk yığınlarının çıkarlarını koruyacak ideoloji" den maksat da komünizmden başka bir şey değildir.

İkinci parçada geçmişe ve geleneklere bağlılık horlanıyor ve toplumları haysiyetli ve şuurlu varlıklar olarak yaşatabilecek bu mânevî temeller, kütlelere hükmeden küçük grupların çıkarlarının silâhları olarak gösterilmeye çalışılıyor. Bu, komünizmin kılâsik yalanlarından birisidir. Geleneklere bağlılığın toplumları geri bırakacağı iddiasının yanlışlığına en güzel delil ise, en gelenekçi ve fakat en ileri iki millet olan Japonlar ile İngilizlerdir. Parçada, tırnak içinde yazılmış *"zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmayanlar"* sözü ise, peygamberlerinin meşhur tekerlemesidir.

---

(1) Sabiha Zekeriya : Yeni Karşısında Eski. Yeni Edebiyat, 8. sayı. 1.II.1941.

(2) Suat Derviş : Fikret'in Felsefesi ve Dünya Görüşü. Yeni Edebiyat, 20. sayı, 15.VIII.1941.

Sonuncu parçada ise, *Tevfik Fikret,* millî ve dinî inançları sarsıcı mısraları ve fikirleri ele alınarak övülürken, *"ileri görüşlerini bütün mantıkî neticeleriyle tekemmül ettirememek..."* hükmü ile kınanıyor. Bu, *Fikret*'in, ileri görüşlerini komünizme kadar vardıramamış olması demektir.

İşte, bu gibi şiirler (!) ve makaleler dolayısıyle, *Yeni Edebiyat,* 26. sayısında Istanbul Sıkı Yönetim Komutanlığı tarafından kapatılmış ve derginin sahibi *Neriman Hikmet* ile *Sabiha Zekeriya Sertel, Emin Türk, suat Derviş, Zeki Baştımar, Hasan İzzet Dinamo, Suphi Taşhan,* Suat Derviş'in kardeşi *Ruhi Derviş* ile o yıllardaki kocası *Fuat Reşat Baraner* yakalanmışlardır. Bunlardan *Sabiha Zekeriya* ile *Fuat Reşat,* dergiyle ilgileri olmadığının anlaşılması ile serbest bırakılmışlar, diğerleri ise yargılandıkları askerî mahkemede, komünizm propagandası yapmaktan hüküm giymişlerdir. Fakat bu hüküm Askerî Temyiz tarafından bozulmuştur. Bunun sebebi, komünizm propagandası yapan bu yazılar hakkında, Matbuat Kanunu'nun altı aylık gün aşımı zamanından sonra takibata geçilmiş olmasıdır.

Gizli Türkiye Komünist Partisi'nin yerüstü çalışmalarının organı olan *Yeni Edebiyat*'ın kızıl propaganda olduğu mahkemece tesbit edilen ve *Şefik Hüsnü*'nün raporunda övülen yazıları ile daha sonra ve yakın yıllarda yayınlanmış ve yayınlanmakta bulunan dergilerdeki yazılar arasında, işlenen fikirler bakımından, tam bir benzerlik vardır. Bu benzerlik, bu gibi yazıların sahibi olan kalemlerin, nereden ve kimler tarafından sevk ve idare edilmekte olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

d) "Mücahit" Sözü :

Mücahit, kızıl sözlükte özel anlamı olan bir sözdür. Heyecanlı, atak, gayretli ve tesirli çalışan komünist demektir. Rapordaki : *"Bundan daha evvel de amele ve gençlik arasında en müessir tahrikâtta bulunan bir sıra mücahitleri ve bunlar arasında birkaç lideri Örfî İdare Komutanlığı Anadolu içlerine nefyetmişti...."* ve : *"...Bu meyanda teşkilâtlı kadromuza dahil bazı kıymetli mücahitler sorguya çekilmiş ve tevkif olunmuştur..."* cümlelerinde sözü edilen "mücahit" ler, işte bu tip komünistlerdir.

İkinci Dünya Savaşı başladıktan sonra, sıkı yönetim ilân olununca, Istanbul'daki kızılların çoğu çeşitli Anadolu şehirlerine sürülmüştü. Rapordan alınan ilk parçada, birkaç ileri gelen ile en çalışkan kızılların bu şekilde sürülmesi, ikincisinde ise 1944 tevkiflerinde yakalanan azgın komünistler söz konusu edilmektedir.

e) "Faşist" ve "Sol Demokrat" Sözleri :

Raporda, 1942 de toplandığı anlaşılan bir SETA PLÂTFORM'un, Türkiye'nin iç ve dış siyasetini gözden geçirdikten sonra birtakım kararlar verdiği açıklanıyor.

O sırada Türkiye başbakanı rahmetli *Dr. Refik Saydam*'dır. *Refik Saydam* hükûmetinin aldığı birtakım kararlar ve bu hükûmet düşecek olursa, yerine, Moskoflarm düşmanı Almanlar ile daha yakın ilişkiler kurabilecek bir hükûmetin gelmesi ihtimali, kızıllara, batının demokrasiye bağlı devletleriyle dostluk güden iş başındaki hükûmeti "faşist saymamak!" kararını verdiriyor. Rapordaki : *"...Onu faşist telâkki etmek ve hakkında tamamiy-*

le menfi, muhalif bir hat takip etmek görüşü muvafık görülmedi.." sözleri, işte bu kararı dile getiriyor.

Kızıl sözlükte, komünist olmayan veya komünizme karşı bulunan herkes faşisttir. Buna göre, komünist olmayan, üstelik sıkı yönetim idaresi yolu ile yerli kızılları baskı altında tutan ve süren *Dr. Refik Saydam*'ın da faşist sayılması gerekir. Buna rağmen, hem Türkiye komünizmi, hem de Rusya için daha sert davranacak bir hükûmetin korkusu, yerli kızılları *Saydam* hükûmetine karşı yıkıcı olmamak ve onu (şüphesiz geçici bir zaman için) faşist saymamak (!) kararına götürmüştür.

Raporun aynı paragrafındaki : "*...Günün muayyen ve maddî şartlarına göre ve sol demokratik hareketin olgunlaşmaktan çok uzak bulunması dolayısıyle inkılâp hareketi için Refik Saydam hükûmetinin iktidarda kalması bütün diğer ihtimallere müreccah görülmüştü.*" cümlesi de "sol demokratik" sözünün, komünizmi ve komünistleri dile getiren bir deyim olduğunu açıkça göstermektedir. Çünkü raporun bu satırlarının biraz yukarısında, Sıkı Yönetim Komutanlığının, ileri gelen ve iyi çalışan kızılları darmadağın ettiği yazılıdır. Bu sert hareket, kızılların, çalışmalarında bir ilerleme elde edememeleri sonucunu doğurmuştur. "*Sol demokratik hareketinin olgunlaşmaktan çok uzak bulunması*"nın mânâsı budur.

Bu deyim, bütün kızıl kalemlerde ve ağızlarda hep bu anlamda kullanılmıştır ve kullanılmaktadır. Bunu unutmamak ve dolayısıyle yalanı yutmamak lâzımdır.

f) İki Marksist Mecmua :

Dr. Şefik Hüsnü'nün raporundaki : "*Ankara'da çıkan marksist iki mecmuaya rehberlik ettik...*" cümlesinde adı geçen dergiler, *Yurt ve Dünya* ile *Adımlar*'dır.

Bilindiği gibi, bu iki dergi, İkinci Dünya Savaşı yıllarında bilim kılığına bürünmüş yazılarla, fikirleri komünizme kaydırmaya çalışmışlardı. İki dergide de, o yıllarda Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde öğretim üyeleri bulunan *Pertev Naili Boratav, Niyazi Berkes, Muzaffer Şerif Başoğlu, Behice Boran, Mediha Berkes* gibi fikrî yönleri bilinen kişilerle benzerleri yazmakta idiler. Esasen dergileri çıkaranlar da kendileri idi. (1)

O yılların havası, komünizm propagandasının, 27 Mayıs hareketinden sonrasının serbestlik havası içindeki gibi, rahatça yapılmasına elverişli değildi. Bu sebepten, moskofçu kalemler, yapacakları propagandayı iyice maskelemek zorunda idiler. Gerek *Yurt ve Dünya*'da, gerekse *Adımlar*'da, bu propagandanın ağırbaşlı, ciddî ve ilmî yazılar kılığına büründüğü görülür. Yazılarda, daha çok, komünizmin karşısındaki mânevî setler -meselâ milliyetçilik- yıpratılmaya çalışılmış, komünizme karşı olan kişilerle fikirler faşistlik ve faşizm ile suçlandırılmıştır. Komünizmi dile getirmenin en ileri ifadesi ise *"sosyal ve ekonomik şartlar!"* veya *"belirli sosyal ve siyasî prensipler"* gibi sözler olmuştur.

Gizli Türkiye Komünist Partisi'nin "rehberlik" ettiği bu iki kızıl derginin koleksiyonları karıştırılacak olursa, bu yol göstericiliğin ürünleri olan birçok yazılarla karşılaşılır. Bir fikir vermek için *"Sovyetlerde Roman"* başlıklı yazıdan küçük bir paragraf alıyorum :

"Fakat nedense, öteden beri, ezberlenmiş bir sözü arasıra duyuyoruz : Sovyet edebiyatı bir propaganda

---

(1) Her iki dergi de *Behice Boran*'ın sahipliğinde yayınlanmıştır.

edebiyatıdır. Ve mademki propaganda edebiyatıdır; sanattan uzaklaşmış olmak, güzel olmamak gerekir.

Fakat sanatkâr demek, güzelliğin propagandacısı demek değil midir? Çirkinliği sanat eserleriyle propaganda etmenin imkânsızlığını, insanlığın en güzel, en sevgili ümidine; demokrasiye hor bakanların çorak sanat muhiti isbata yetmez mi?" (1)

Demokrasi kelimesinin kızıl sözlükteki mânâsının komünizm olduğu unutulmadan okunursa, yazının, savunduğu fikir daha kolayca anlaşılır.

g) Tan Gazetesi :

Rapordaki : *"Bir taraftan da Tan gazetesinde umumî siyaset ve cihandaki harp safhaları hakkında günü gününe görüşlerimizi takip eden yazılar çıkmasını temine uğraştık. Bazan bunları bizzat kaleme alarak neşrettik."* sözleri, *Yurt ve Dünya* ile *Adımlar* için kullanılan "rehberlik" sözünün dile getirdiği mânâdan çok daha önemli bir başka gerçeği ortaya koymaktadır. Bu gerçek, Türkiye'nin fikir merkezi olan şehirde çıkan günlük bir gazetede, günün en önemli meselelerinde, Moskova'nın görüşlerinin yansıtılmasıdır.

Tan gazetesi, bilindiği gibi, *Sabiha Zekeriya - Mehmet Zekeriya* çiftinin fikrî yönetiminde çıkan bir gazete idi. Ve yıllarca, bir yandan Türklük düşmanlığı kusan, bir yandan da komünizm propagandası yapan yazılarla dolup taşarak çıkmıştı. Gazetenin ilk sayfasındaki "Görüşler" başlıklı fıkra sütununda *Sabiha Zekeriya,* baş

---

(1) Adımlar, 7. sayı, İkinci teşrin 1943.

makalelerde *Mehmet Zekeriya,* diğer sütunlarda da başka kızıl kalemler, Tan matbaasının milliyetçi gençler ve halk tarafından 1945 te yıkıldığı güne kadar bu düşmanca yazılarına devam etmişlerdi.

Gazetenin, İkinci Dünya Savaşı yıllarına ait koleksiyonları incelenirse, *Şefik Hüsnü*'nün : *"Umumî siyaset ve cihandaki harp safhaları hakkında günü gününe görüşlerimizi takip eden yazılar çıkmasını temine uğraştık"* sözlerinin gerçeklik derecesi kolayca anlaşılır.

Tan gazetesinde, dünya olaylarını Kremlin'in açısından ele alan makaleler yanında, Türk milliyetçiliğini iftira yolu ile karalamaya çalışan pekçok yazı da yayınlanmıştır. Bunlar arasında, imzasız olarak yayınlanan ve seri halinde çıkan üç yazı, komünistçe çamurlamanın en dikkate değer örneklerinden birisidir. (1)

Bu makalelerin üçüncüsünden aşağıdaki satırları okumak, Türk milletinin şuurlu oğulları tarafından işlenen Türk milliyetçiliğinin, kızıl kalemler tarafından nereye bağlanmak istendiğini ve ayrıca, Moskof esiri Türklerin bağımsızlıklarına kavuşmaları dâvâsının, Kremlin'in çıkarlarını koruyabilmek için ne şekilde yorumlanmaya çalışıldığını göstermesi bakımından önemlidir :

"Bundan evvelki makalelerimizde gösterdiğimiz gibi, Türkçülük cereyanı, Meşrutiyette Kafkas ve şimal

---

(1) Bu yazılar şunlardır :

1 — Türkçülük Cereyanının Menşei ve Mahiyeti. Tan, 1 Temmuz 1943.

2 — Türk Milliyetçiliğinin Esasları. Tan, 2 Temmuz 1943;

3 — Cumhuriyet Devrinde Irkçı Türkçülük Nasıl Doğdu? Tan, 3 Temmuz 1943.

Türklerini kurtarmak gibi ırkçı bir tez üzerinde doğmuş, Kayzer Almanyası tarafından kuvvetlendirilmişti. Bu defa da ırkçılık hareketi yine aynı menşelerden geldi ve aynı mahiyetini arzetti. Turana gidecek, kandaşlarımızı kurtaracaktık...."

"*Çarlık Rusyası yıkılmıştır. Yerine Sovyet Rusya devleti kurulmuştur. Sovyetler Birliği ırkçılık siyasetinden ayrılmış, içinde yaşayan bütün ırkları da Sovyet vatandaşı olarak kabul etmiştir. Eğer burada yaşayan kütlelerin bir şikâyeti varsa, bu, kendi bilecekleri bir iştir!*"

Şefik Hüsnü'nün raporundaki o çok önemli kayıt ve yukardaki küçük parçalar, son yıllarda ve günümüzde, birtakım yaym organlarında görülen aynı mahiyetteki yazıların, hangi kaynaklar tarafından yönetildiğini gün gibi ortaya koymaktadır. Bu gerçeği, sadece, Kremlin'in Türkiyeli mensupları ile onların propagandasının tesirinde kalan gaafiller kabul etmezler.

ğ) 1943-1944 Devresi :

Alman ordularının saldırı gücünün kırılmasından sonra, Rusların, batılı demokrasilerden gördükleri sınırsız yardımla toparlanıp ilerlemeye başlamaları, bütün dünya kızıllarını olduğu gibi, bizdekileri de büyük ümitlere düşürmüştü. 1943-1944 yılları, işte, bu ümidin sonucu çalışmalar ve hamlelerle doludur. *Şefik Hüsnü*'nün gizli raporundaki : "*....1943 baharından 1944 baharına kadar olan sene, harp devresinin en verimli ve hareketimizin kredisini âzamî yükselten bir sene oldu.*" sözleri de bunun dile getirilişidir.

Rapordaki : "*Yine bu sıralarda gemi azıya almış olan ırkçı - faşist harekete karşı da sistemli bir mücade-*

le yürütülüyordu..'' diye başlayan bölümde, *"ırkçı - faşist hareketi''* denilen şey, İkinci Dünya Savaşı yıllarında çok kuvvetlenen Türkçü yayınlardır. Komünist sözlüğündeki uydurma kelimelerle, ırkçı - faşist hareket denilen Türkçülüğe karşı yürütüldüğü söylenen *"sistemli mücadele!" Yeni Edebiyat, Yurt ve Dünya, Adımlar* gibi kızıl dergilerle *Tan* gibi, moskofçuluğu pek belli gazetelerde yapılan ve yaptırılan yayınlardır. 1943 te yayınlanan *En Büyük Tehlike* adlı broşür de, bu "sistemli mücadele!" nin unutulmaması gereken belgelerinden birisidir.

O zamana kadar adı hiç duyulmamış *F. Erkman* adlı birinin kaleminden çıkmış olarak piyasaya sürülen bu 36 sayfalık broşür; yalan, iftira ve demagoji ile doludur. Yani tam komünistçe kaleme alınmıştır. *Şefik Hüsnü*'nün raporundaki kayıttan, gizli Türkiye Komünist Partisi'nce hazırlandığı anlaşılan broşürün hedefi, İkinci Dünya Savaşı yıllarında komünizm afeti ile, başarılı şekilde mücadele eden Türk milliyetçiliğidir. Çok sayıda basılan, Istanbul'un birçok yerlerinde kapı altlarından evlere atılan ve bu büyük şehrimizin, köprü gibi, en kalabalık yerlerinde küçük gazete satıcılarına bağırtıla bağırtıla sattırılan *En Büyük Tehlike,* bütün dünya için en korkunç tehlike olan komünizmin, gerçekleri nasıl tersine çevirdiğinin en dikkate değer delillerinden birisidir.

Bu ters çeviriş, daha kapaktaki *En Büyük Tehlike* adının altına yazılmış olan *"Millî Türk dâvâsına aykırı bir cereyanın iç yüzü"* sözünden başlamaktadır. Türk dâvâsına aykırı olan bu cereyan, broşürde ele alınan Türk milliyetçiliğidir. Bu suretle Türk milliyetçiliği, Türklüğün millî dâvâsına aykırı ve karşı bir fikir akımı olmaktadır

ki, dünyada bundan daha gülünç bir iddia ileri sürülemeyeceği muhakkaktır.

Broşürdeki büyük yalanlardan birisi de, Türkçülüğün, Türkiye'ye, özel maksatla Almanlar tarafından sokulduğu ve körüklendiği iddiasıdır. İşte bu yalanı savunan satırlardan bir parça :

"Meşrutiyet inkılâbından sonra parlamaya başlamış olan pan-Türkist cereyanın II. Wilhelm Almanyası tarafından memleketimize sokulmuş ve körüklenmiş olduğunu bilmeyen yoktur. Yakın ve orta şarktaki iktisadî ve siyasî menfaatları bakımından İngiliz imparatorluğu ve Rusya çarlığı ile çatışma halinde bulunan Alman emperyalizmi, yakın şarkın ve Asya'nın geniş servet kaynaklarından nasibedar olmak için gözünü Türkiye'ye dikmişti. Nüfuzu altına aldığı Osmanlı imparatorluğunu, rakiplerine karşı harekete geçirmek istiyordu. Böyle bir harekete esas olabilecek fikriyatın da hazırlanması lâzımdı. Pan-Türkist cereyan böyle bir maksat için çok uygun olabilirdi. Çarlık Rusyasının Türkiye üzerindeki beslediği istilâcı emelleri de böyle bir cereyanın yer bulmasına, tutunmasına müsait bir zemin vazifesi görüyordu." (Sf. 10).

Kökü çok uzak yüzyıllara kadar uzanan, Tanzimat'tan sonra ise şuurlu fikir adamlarımız tarafından işlenerek bir sistem haline getirilen Türkçülüğü, yabancı bir milletin emperyalizminin icadı gibi göstermeye yeltenmek, elbette ki, gerçeği ve fikri çamurla sıvamaya çalışmaktan başka bir şey değildir.

Komünist Partisi'nin hazırlattığı *En Büyük Tehlike*, baştan başa böyle uydurmalar ve yalanlar ile doludur.

Fakat, bazan, yalanlar da birbirlerini yalanlamaktadır. *"Bizim memleketimizdeki Türkçülük cereyanı da, yine büyük bir Türk imparatorluğu kurulacak vâdi ile Türk milletini yabancı isteklere alet olarak kullanmaktan başka bir maksat gütmemektedir."* diye başlayan bölümde, Türkiye'deki dış Türklerden söz edilirken : *"Bu cereyanı asıl körükleyenler de, kendi halkları tarafından kovulup yurtlarından atılmış olan bu adamlardır."* denilmektedir (Sf. 12). Bu suretle Türkçülük, iki sayfa ara ile, önce Almanlar, sonra da (komünizm vahşetinden kaçarak Türkiye'ye geldikleri halde, kendi milletdaşları tarafından yurtlarından atılmış insanlar gibi gösterilmeye çalışılan) dış Türkler eliyle körüklenen bir akım şeklinde gösterilmektedir.

Broşürdeki kızıl çamurlardan birisi de, Moskof esiri Türklerin, Türkten gayrı milletler gibi gösterilmeye yeltenilmesidir. İşte bir örnek :

"Yurdumuzdan uzak; binlerce kilometre mesafede oturan Tatar, Özbek, Kıpçak, Azeri vesaire gibi milletler de, kendi öz camiamızın bir malı imiş gibi gösterilerek, ta Asya'nın ortalarına kadar uzanan dallı budaklı büyük bir Türk imparatorluğu kurmak hulyası millî bir ideoloji gibi, memleket gençleri arasında yayılmaya başlamıştı." (Sf. 10).

Bir başka yerde de : *"Kültürleri, tarihleri, psikolojik hususiyetleri, hattâ dilleri bile ayrı olan.... bu milletler...."* (Sf. 14) denmek suretiyle, Moskof çıkarları uğruna tarih ve türkoloji bu derece utanmazca çiğnenmektedir.

Dr. Şefik Hüsnü'nün, Moskova'daki efendilerine : *"Daha yaz iptidasında Türkçülük meselesinin iç yüzünü*

ilmî bir şekilde tahlil ve teşhir eden bir broşür, "En Büyük Tehlike" namı altında legal olarak matbuat âlemine sürülmüş, bunun büyük akisleri olmuş, üniversite gençliği arasında büyük bir nefretli heyecan uyandırmış ve bu gençler arasında hareketimizin itibarı fevkalâde yükselmiştir." diye övdüğü bu ilmî (!) broşür, işte böyle ilmî (!) bir eserdir.

Baştan başa yalan ve iftira ile dolu olan böyle bir broşür, elbette ki, cevapsız kalamazdı. Ve kızıl broşür, hak ettiği cevapları almakta da gecikmedi. Bu cevaplar arasında *Orhan Seyfi Orhon*'un *Maskeler Aşağı* adlı broşürü ile *Atsız*'ın *En Sinsi Tehlike*'si en önemlileridir.

h) Tahkikatı Durduran Emir :

1943-1944 yıllarındaki bu azgın propaganda devri, bir küçük olay sayesinde, birçok komünistin yakalanması ve mahkemeye verilmesi sonucunu doğurdu. Bu komünist tevkifleri, bir yedek subay öğrencisinin, cebinde bulduğu bir broşürü okul komutanına vermesiyle girişilen soruşturmalar sonunda olmuştur. Bu suretle birkaç gizli komite ve birçok höcre ortaya çıkmış, bu komitelerin ve höcrelerin mensupları da yakalanmıştır. Elde edilen belgeler ve girişilen soruşturmalar sonunda meydana çıkarılan komiteler ve höcreler; Ankara Vilâyet Komitesi, İstanbul Vilâyet Komitesi; Istanbul, Beyoğlu, Kadıköy kaza komiteleri ve höcreleri; yedek subay höcreleri, Karabük höcreleridir. Ayrıca bazı fakültelerdeki (meselâ Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi ile Ankara Zıraat Fakültesi'ndeki) kızıl çalışmalar da meydana çıkarılmıştır. Tevkifler sırasında pekçok gizli yayın, bültenler ve bunları hazırlama vasıtaları (teksir ve yazı makineleri) da ele geçirilmiştir.

Bu tevkifler çok kolay olmuştur. Bunda kızılların açık verici hareketlerinin payı büyüktür. Bu açık verişi, *Dr. Şefik Hüsnü*, raporunda : *"Bütün bu faaliyetler sayesinde hem aydınlar arasında, hem de emekçiler arasında hareketin teşkilât temeli gereği gibi genişlemiş ve sağlanmış bulunuyordu. Bu muvaffakiyetler teşkilâtlı arkadaşların güvenini hadden fazla arttırıyordu ve o nisbette de tedbirli hareket icaplarına riayetleri azaltıyordu. Sonradan anlaşıldığına göre mart 1944 tevkifatına takaddüm eden devrede en kıymetli arkadaşlarımızdan birçoğu tecviz edilemeyecek birçok teknik hatâlar irtikâp etmişler ve gizlilik kaidelerini çok defa ayaklar altında çiğnemişlerdir."* ve *"nihayet kendi tedbirsizliklerimiz yüzünden ele geçirdikleri ip uçları sayesinde.... yüz kadar mücahit 10-15 gün gibi kısa bir müddet zarfında İstanbul, Ankara, Karabük ve diğer bazı şehirlerde toplanmış...."* sözleriyle ifade etmektedir.

İşte bu çözülüşün de yardımı ile yapılan ve yapılmaya devam edilen tahkikat, devrin başbakanı *Saracoğlu Şükrü*'nün emriyle durdurulmuştur. Hem rejimi ve hem de devleti yıkmak için çalışan bir ihanet şebekesi mensupları hakkında girişilmiş tahkikatın, o rejimin ve o devletin başbakanı tarafından bir emirle durdurulmasına mânâ vermek güçtür. Eğer bu emir verilmemiş, yahut tahkikata devam isteği kabul edilmiş olsaydı, daha birçok kızılın yakalanacağı muhakkaktı. Ve belki de ortaya, o zamana kadar bilinmeyen ve ondan sonra da öğrenilemeyen Moskof köleleri çıkmış olacaktı.

Tahkikat bu emirle durdurulunca, yakalananlardan, ancak 68 i siyasî askerî mahkemeye verilmiş ve bunların yarısından çoğu, komünistlik suçundan hüküm giymiş-

lerdir. Bunlar Ankara, Istanbul ve Karabük'te ele geçirilen komünistlerdir. Halbuki raporda : *"....Yine bu yeni talimatın tesiriyle on beş kadar vilâyetteki şubelerimiz veya sempatizan gruplarımız ile kesilmiş olan rabıtamız da son iki ay içinde kısmen tekrar tesis edilmişse de..."* diye devam eden satırlar, gizli Komünist Partisi'nin on beş ilde teşkilâtı bulunduğunu gösteriyor. Yine : *"Üç ay gibi kısa bir zaman içinde yüz ellisi teşkilâtlı gruplara mensup olmak üzere beş yüz kadar genci şiarlarımız etrafında harekete geçirmek imkânı elde edilmiştir."* satırlarında da, Istanbul'da 500 yüksek öğrenim gencinin moskofçuluğa hizmet yoluna sokulduğu belirtilmektedir. Tahkikat, Başbakanın buyruğu ile durdurulunca İkinci Dünya Savaşı yıllarının bu kızıl mikropları, yakalarını kanunun pençesinden sıyırmak imkânını bulmuş oldular. O zamanki başbakanı, böyle bir emir vermeye zorlayanın ne veya kim olduğunu bilmek, bir devrin zihniyetine ışık tutması bakımından, çok faydalı olacaktır.

i) Eminönü Halkevi'ndeki Olay :

Raporda : *"Bilhassa üniversite muhitinde hiçbir zaman hareketimize nasip olmayan küşayiş ve süratli bir serpilme kaydedilmiş...."* sözleriyle başlayan bölümde, kızıl tuzağa düşmüş beş yüz yüksek öğrenim gencinden bahsedilirken : *"Bunlar Eminönü Halkevi'nde faşist profesör İsmail Hakkı Baltacı'nın verdiği bir konferansı itirazlar ve makûs tezahürler ile ihlâl ve dağılmaya mecbur etmek suretiyle ilk muvaffakiyetlerinden birini elde etmişlerdir."* diye anlatılan olay, hem mahiyeti, hem de, dolayısıyle sebep olduğu sonuçlar bakımından önemlidir.

Olay, kısaca, şudur :

Ismayıl Hakkı Baltacıoğlu'nun Eminönü Halkevi'nde verdiği millî bir konu üzerindeki konferans sırasında, salonun sol tarafını doldurmuş bulunan gençlerin aşırı hareketleri dikkati çekiyor. Bu aşırı hareketlerin ilki, *Baltacıoğlu,* konuşmak üzere kürsüye çıkarken alkış şeklinde oluyor. Sol tarafın dakikalarca süren bu alkışını, salonda bulunanlar, terbiye sınırlarını aşan bir sevgi gösterisi sanıyor. Konferansçının, dudaklarda tebessümler yaratan bazı nükte veya hareketleri, sol taraftakilerin uzun süren kahkahaları ile karşılaşıyor. Bu da, yine terbiye kıtlığına veriliyor. Fakat, *Baltacıoğlu,* Türklüğü ortaya koyan bir konuyu ele alırken, yine aynı yerden başlayan öksürmeler, gittikçe artıp bir gürültü şeklini alınca, mesele anlaşılıyor. Devamlı öksürmelerin meydana getirdiği gürültünün dinmesi için, konferansçı, susmak zorunda kalıyor. Bu sırada, bir iki milliyetçi gencin ayağa kalkıp gürültücülere : "Komünistler!" diye bağırıp çıkışmaları ve konferansçının da bir an konusundan ayrılıp, komünistliği yeren sözler söylemesinden sonra, sol taraftakiler yine kasdî gürültülerle salondan ayrılıyorlar.

İşte, *Şefik Hüsnü*'nün, Moskova'ya, kızıl ağa düşürülmüş gençlerin başarısı olarak bildirdiği olay, budur.

Bu olay, *Atsız*'ın, Başbakan *Saracoğlu Şükrü*'ye, *Orhun* dergisinde, Türkiye'yi ayağa kaldıran o meşhur açık mektuplarını yazmasına sebep olmuştur. Irkçılık-Turancılık dâvâsı adı verilen Türkçülük düşmanlığı hareketleri, bu açık mektuplardan sonra, olayların gelişmesi ile meydana gelmiştir. Tek parti veya tek şef diktatörlüğü devrinin bu asla unutulmayacak olayı, Türk milliyetçiliğinin, nâmert ellerde ezilmesi ve dolayısıyle komünist-

liğin zaferi olmuştur. Komünizmin bu zaferi kazanmasında, bugün, kızıl afet aleyhinde yazı yazan bir iki kalem sahibinin rolü ve payı da büyüktür.

ı) Süleymaniye'ye Asılmak İstenen Afiş :

Raporda sözü edilen : *"Üniversite çevresinde kaydedilen süratli serpilme"* nin dikkate değer bir misali de, Süleymaniye Camisinin iki minaresi arasına asılmak istenen : *"Saracoğlu hükûmeti faşisttir. Vurguncularla Savaş Cephesi!"* yazısını taşıyan afiştir.

Bu afiş, 1944 Mayısının 18 inci gününü 19 una bağlayan gecenin sabahına karşı asılmak istenmiştir. Afişin asılması vazifesini üzerlerine alanlar, o sırada İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi asistanlarından olan *Mihri Belli* ile bir başka solaktır. Bunlar, afişi, iki minare arasına asmak için uğraşırlarken, sabah ezanını okumak için gelen müezzinden ürkmüşler ve afişi bırakarak kaçmışlardır. Hükûmete karşı girişilen bu gizli komünist tertibi, bu suretle, tesadüfen yarıda kalmıştır. Girişilen tahkikat sonunda, Istanbul Üniversitesi'nin çeşitli bölümlerinde okuyan komünist gençlerden kurulu *"İleri Gençler Birliği"* adlı kızıl teşekkül ortaya çıkarılmış ve birçok kişi yakalanmıştır. Yakalananlardan 55 i Sıkı Yönetim mahkemesine verilmiş ve bunlardan 28 i hüküm giymiştir.

Süleymaniye minarelerinin arasına asılmak istenen bu afiş ile, bu küstahça davranışın sonucu olan tevkiflerden, ortaya, şu iki önemli sonuç çıkmaktadır :

I) Komünistlerin böyle bir afişi en büyük şehrimizin en büyük camisinin iki minaresi arasına asacak ka-

dar cesaret bulmalarında, muhakkak ki, o sıralarda, Türkçülüğe karşı girişilmiş o namert hareketin rolü büyüktür. *Atsız-Sabahattin Ali* dâvâsının son oturum günü olan 3 Mayıs 1944 te, Ankara'da yüksek öğrenimlerini yapmakta olan gençlerin, başkent sokaklarında komünizm aleyhindeki gösterilerinden doğan olayların sonunda, Türkiye'nin çeşitli şehirlerindeki milliyetçilerin tevkifine başlanması, bu yetmiyormuş gibi radyolar, gazeteler ve dergilerde de Türkçülük ve Türkçüler aleyhine o vicdansızca kampanyanın açılması, en korkunç vatan hainleri olan komünistlere elbette ki, bu cesareti verecekti.

2) 19 Mayıs 1944 sabahı öğrenilen bu küstahça hareket dolayısıyle girişilen soruşturmalar sonunda, kızılların tevkifine, ancak, yaz sonlarında başlanmıştır. Halbuki, Türk milliyetçilerinin hürriyetlerinin ellerinden alınması, o zamanki yüksek makam sahiplerini çok ürküten 3 Mayıs 1944 nümayişi günü başlamış ve haziranın ortalarına varmadan Türkçülerin belli başlılarının tutuklanması tamamlanmıştı.

1944 rejiminin, devleti yıkmaya çalışan komünistlerle, onların can düşmanı Türkçülere karşı olan bu davranışı, bir devrin çeşitli yönlerden muhasebesini yapabilmek için, çok önemlidir.

— II —

İleri Demokrat Cephe'nin Programı

1 — Vurguncu tüccarın, büyük müteahhitlerin, büyük çiftlik sahiplerinin ve ırkçı - Türkçülerin (Saracoğlu başkanlığındaki) demokrasiye ve Sovyetler Birliği'ne düşman hükûmeti, hemen iktidar makamından uzaklaştırılmalıdır.

2 — Hitlerci Almanya dostluğu ve Türk ırkçılığı bataklıklarında çalkalanmamış, Atatürk inkılâbına ve demokrasi prensiplerine bağlılıkları şüphe götürmez, partili ve partisiz namuslu ve değerli vatanseverlerden teşekkül edecek yeni bir kabine iktidarı ele almalıdır.

3 — Milleti temsil etmeyen şimdiki mebuslar, aralıksız bir tahrikât ile, halk kütleleri tarafından sıkıştırılarak, mevcut Millet Meclisi bir dereceli, gizli ve umumî rey ile ve nisbî temsil, serbest seçim usulünü kabul etmek ve kendi kendini dağıtma kararı vermek zorunda bırakılmalıdır.

4 — Bütün hükûmet daireleri, ordu, mektepler ilh..., tarihte misli görülmemiş kanlı işkenceler içinde umum insanlığı mahva sürüklemesine ramak kalmış olan faşizm ve ırkçılık safsatalarına kapılmış ve bunları söz ile ve ya-

zı ile öğmüş ve yaymış memur, öğretmen ve komutanlardan çabuklukla temizlenmeli ve bu cereyana rehber rolü oynamış olanlar, bundan sonra zarar vermeyecek bir hale getirilmelidir.

5 — Atatürk inkılâbına, demokrasi hürriyetlerine, her türlü terakkiye düşman faşist ve mürteci gruplar ve fertler müstesna, bütün vatandaşlar, cihanı görüş tarzlarını yaymak, meslek iş menfaatlarını korumak, memleket siyasetinde müessir olmak vesair maksatlar ile cemiyetler, dernekler, siyasî partiler kurmakta tamamiyle serbest olmalıdır.

6 — Faşist ve mürtecilerden gayrı herkese söz, yazı, tenkid hürriyeti, kapalı ve açık toplantılar, gösteriler tertip etmek serbestliği kayıtsız ve şartsız tanınmalıdır.

7 — Faşizm ve irtica fikirlerini aksettirenler müstesna; gazete, mecmua çıkartmak izne ve hiçbir suretle devlet sansür ve kontrolüne ve yasaklarına tabi tutulmamalıdır.

8 — İşçilerin, zıraat gündelikçilerinin, memur ve müstahdemlerin kuracakları meslek birlikleri veya sendikalara ve bu sendikalardan teşekkül edecek federasyonlara, işçilerle iş verenler arasında çıkacak ihtilâflarda ve hükûmet nezdinde yapmaya lüzum görecekleri teşebbüslerde işçilere temsil hakkı tanınmalıdır.

9 — Demokrat hürriyetlerini sınırlayan mürteci kanunlar kaldırılmalı, serbest seçimler yapılmalı, belli olacak hakiki millet vekillerinden mürekkep tam mânâsıyle demokrat millet temsilcisi mukadderatımıza hâkim olmalıdır.

10 — Faşizme ve irticaa karşı demokrasi serbestlikleri uğrunda çalıştıklarından dolayı, muhtelif tarihlerde mahkûm veya sürgün edilmiş veya sanık olarak tevkif edilmiş ve mahkemelere verilmiş olan vatandaşlar, (ırkçı ve faşistler dışında) siyasî kanaat ve faaliyetlerinden dolayı hapiste bulunanlar lehine umumî af ilân edilmelidir.

11 — Topraksız veya toprağı yetmeyenlere yeter mikdarda parasız toprak verilmeli, işletme imkânları sağlanmalı; bu esebeple büyük çiftlik sahiplerinin, zengin köy ağalarının ortakçı ve yardımcılara ve daimî köy işçilerine işlettikleri veya para ile kiraladıkları topraklara devlet tarafından el konulmalıdır.

12 — Köylülerin, şahıslara ve bankalara olan borçları silinmelidir.

13 — Millî azlıklara, kayıtsız ve şartsız eşit haklar verilmelidir.

14 — Millî azınlıklardan, varlık vergisinden zarar görenlerin zararları tazmin edilmelidir.

15 — Yoksul ve orta halli gençliğe gerek okullarda ve üniversitede, gerekse işletme yerlerinde teşkilâtlanma ve hususî menfaatlarını koruma hakkı tanınmalıdır.

16 — Yoksul talebenin, tahsili müddetince, bedava barınıp geçinebileceği ve bizzat kendileri tarafından idare edilecek büyük üniversite yurtları vücude getirilmelidir. Bu çocukların sefalet ve istismarını önlemek için, bunları himayesi altına alacak, terbiye ve tahsillerini sağlayacak bir devlet teşkilâtı kurulmalıdır.

17 — Kadınların, her türlü meslekî, ilmî ve siyasî teşkilâtlara ve memuriyetlere müsavi hakla girebilmeleri, müsavi ücret almaları, her türlü intihaplara girmeleri değil, vekil de seçilmeleri, işletme ve müesseselerde kadın olarak himaye görmeleri lâzımdır.

18 — Geniş halk yığınlarının geçim ve sağlıkları ve umumiyetle halk menfaatları ile tekmil büyük istihsal dağıtım ve taşıtım işletme ve kurumları devletleştirilmeli, devlet işletmelerinin idare ve maliyesi de dahil olmak üzere bütün güdümü, işçi teşkilâtlarının kontrolünün altına konmalıdır.

19 — Devlet merkezî satın alma ofisi ve devlet merkezî inşaat ofisi adlarında, mutahassıslarca işletilen iki iktisadî ve teknik daire kurulmalı; müstehlik devlet teşekkülleri ve idareleri, fabrikaları, belediye işlerini, vasıtasız olarak munhasıran bunlara yaptırmalıdır.

25 — Millî istiklâlimizin temelleri, Sosyalist Sovyet Cumhuriyetleri Birliği ile sıkı bir dostluk ve işbirliği sayesinde atılmış olduğundan, bundan sonra da, istiklâlimizi sağlamlaştırabilmemizin ilk ve son şartı bu dostluk ve işbirliğinin eskisinden daha sistemli ve samimi bir tarzda devam ettirilmesidir. Bu ise, beşeriyet üzerinden faşizim belâsını defetmekte ve insanlara ve milletlere serbestlik ve istiklâl içinde sınırsız terakki imkânları sağlamakta bukadar kat'î bir rol oynamakta olan bu büyük komşu devlete, içten dost ve onun yüzde yüz itimat edeceği şahsiyetlerden mürekkep bir hükûmeti başımıza getirmekle ancak kaabildir.

Nasıl bir Türkiye için savaşıyoruz?

1 — Yalnız vurguncuları ve köy mütegallibesini temsil eden tek parti istibdadından kurtulmuş, serbest ve müstakil bir Türkiye!

Kahrolsun tek parti ve vurguncular saltanatı!

2 — Halkı, demokrasi hürriyetlerinden sahiden faydalanan, şen bir Türkiye!

Yaşasın serbest vatandaşların Türkiyesi!

3 — İşçileri, köylüleri ve aydınları devlet himayesinde çalışabilecek ve kültürlü bir insan gibi geçinebilecek ileri bir Türkiye!

Yaşasın sefalet korkusundan azadlık!

4 — Hangi dinden olursa olsun, bütün vatandaşlara müsavi hak tanıyan, ırk ve milliyet mânâ farklarından sıyrılmış, âdil bir Türkiye!

Kahrolsun millî azlıklara düşmanlık!

5 — Yabancı topraklara göz dikmeksizin, tekmil komşuları ile kardeşçe geçinen, dış durumu sağlam bir Türkiye!

Yaşasın hür milletler arasında kardeşlik!

6 — Sovyetlerle her hususta anlaşmış ve bir yardımlaşma misakı ile bağlanmış, barışsever Türkiye!

Yaşasın Sovyetler ile işbirliği!

7 — Yumruk kuvvetiyle ve polis teşkilâtıyle değil, fakat halkının iktisadî ve harsî terakkisi ve demokrat bir millî birlik etrafında toplanması sayesinde içte de kuvvetli bir Türkiye!

Yaşasın ileri demokratlar cephesi!

8 — Kanaatları ve görüşlerinden dolayı hiçbir kimsenin takibe ve işkenceye maruz kalmadığı, tam bir vicdan serbestliği sağlayan inkılâpçı bir Türkiye!

9 — Köyleri ve çiftlikleri parazit soygunculardan temizlenmiş ve toprakları, onları işleyen ve eken köylülere mal olmuş, mâmur ve müreffeh bir Türkiye!

Kahrolsun toprak köleliği!

İleri Demokrat Cephenin Programı Hakkında

Bir kızıl topluluğun programı olan bu metin de, Türkiye komünizminin bir numaralı adamı *Dr. Şefik Hüsnü* tarafından hazırlanmıştır.

Bu gizli komünist belgesinde ele alınmış olan meseleler ve konular dikkatle incelenirse, sadece yerli kızılların maksatları değil, 27 Mayıs hareketinden sonraki serbestlik havası içinde başlatılıp azgınca devam ettirilen gürültülü kampanyada Türk toplumuna mal edilmeye çalışılan birtakım meselelerin ve bu arada yalancı sosyalizmin kaynağı ve hedefi de anlaşılmış olur.

Programın, bu sonuca ulaşmak için, üzerinde durulması faydalı meseleleri şunlardır :

a) Irkçı-Türkçü Deyimi :

Programda, ırkçı-Türkçüler diye tehlikeli kimseler gibi gösterilmekte olan grup, bu yurdun samimî ve ülkücü Türk evlâtları olan milliyetçilerdir. Türk milliyetçilerine uydurma bir ırkçılık ve uydurma bir Turancılık yamamak ve onları, meseleleri iyi bilmeyen büyük kalabalığın gözünden düşürmek için ilk büyük saldırı *(Dr. Şefik Hüsnü*'nün Moskova'ya gönderdiği gizli raporda sözü edilen ve evvelki sayfalarda mahiyeti ortaya konan) *En Büyük Tehlike* adlı broşürle kızıllar tarafından yapılmıştır. 1944 teki, adına ırkçılık-Turancılık dâvâsı denilen ve Türkiye tarihinin en büyük lekelerinden biri olan o

unutulması imkânsız Türkçülük düşmanlığı dâvâsında ise, bu kızıl yalan, nice nice kişiler ve hattâ devletliler tarafından da tekrarlanıp durmuştur. Moskova'nın gözdesi ve hizmetlisi *Dr. Şefik Hüsnü*'nün programındaki ırkçı - Türkçü deyimi de, *En Büyük Tehlike* broşürünün yayınlanmasıyle başlayıp günümüze kadar sürüp gelen uydurma ırkçılık-Turancılık maskeli Türk milliyetçiliği düşmanlığının hem kaynağını, hem de mahiyetini bir kere daha ortaya koymuş olmaktadır.

Programın birinci maddesindeki : *"Irkçı-Türkçülerin Saracoğlu başkanlığındaki hükûmeti...."* sözünün de gerçekle hiçbir ilgisi yoktur. *Saracoğlu* hükûmetlerinin hiç birinde tek bir milliyetçi görev almış değildir. Aksine, o kabinelerde, *Atatürk* devrinde hüküm giymiş olan vatan haini ve Moskof ajanı *Nâzım Hikmet'e,* yabancı dilden eserler çevirtip devlet hazinesinden paralar verdiren veya o yılların azgın moskofçularından olup sonradan demirperde gerisine kaçmak isterken öldürülen *Sabahattin Ali*'yi ve benzerlerini kanatları altına alıp koruyan *Hasan Âli* gibi kişiler bulunmuştur. Türk milliyetçiliğinin kökünün kazınması için girişilen 1944 teki o meşhur Türkçülük düşmanlığı sırasında ise, hükûmet başkanı *Saracoğlu Şükrü* idi. Eğer *Saracoğlu, Dr. Şefik Hüsnü'*-nün dediği gibi ırkçı-Türkçü, yani gerçek Türk milliyetçisi olsaydı, o kahbelik karşısında susar kalır mıydı?

Aynı maddede, Türk milliyetçilerinin; vurguncu tüccar, büyük müteahhit ve büyük çiftlik sahipleri denilen zümrelerle birlikte ele alınması ise, tam bir komünist yüzsüzlüğü örneğidir. Çünkü, ne tüccar, müteahhit veya büyük çiftlik sahibi olmak kınanacak bir şeydir, ne de Türk milliyetçileri arasında bu yollardan varlık sahibi olmuş kimseler vardır.

b) Sovyetler Birliği Dostluğu (!) :

Dünyanın her tarafındaki kızıllar gibi, Türkiyeli komünistler de, kafalara ve gönüllere "Sovyetler Birliği'ne dostluk!" fikrini sokmaya çalışırlar. İki toplum arasında bir yakınlaşma gibi gösterilmek istenen bu dostluğun gerçek hedefi ise, ruhlarda yaratılacak bir gevşeme ile milletimizi Kremlin'in kucağına atmaktır.

Programın birinci maddesindeki : *"Irkçı-Türkçülerin Saracoğlu başkanlığındaki- demokrasiye ve Sovyetler Birliği'ne düşman hükûmeti..."* sözleri, işte bu hedefi sağlamaya çalışmanın kaçamaklı ifadesidir.

Programın 25. maddesi ise, bu dostluğun (!) tam bir kölelik olacağını pek açıkça ortaya koyuyor :

O maddedeki, İstiklâl Savaşı sırasındaki geçici yakınlaşmayı, savaşıp kanlarımızı akıtarak kurtardığımız bağımsızlığımızın temeli diye gösteren bölüm ise, tam bir komünist yalanıdır. *"...Bundan sonra da, istiklâlimizi sağlamlaştırabilmemizin ilk ve son şartı, bu dostluk ve işbirliğinin eskisinden daha sistemli ve samimî bir tarzda...."* devam ettirilmesiyle mümkün olabileceği hükmündeki *"sistemli ve samimî tarz..."* ise, Türkiye'yi Moskofların kucağına atacak sistemden başka bir şey değildir. Bu sistemi sağlayacak hükûmetin ne tip insanlardan meydana geleceği ise, Rusya'ya : *"...içten dost ve onun yüzde yüz itimat edeceği şahsiyetlerden mürekkep bir hükûmet..."* sözlerinde bütün korkunçluğu ile sırıtmaktadır. Sovyetler Birliği denen Rusya'ya *"içten dost!"* olanlar, sadece komünistlerdir. Rusya'nın *"yüzde yüz itimat edeceği şahsiyetler..."* ise, Türkiye'deki Moskof ajan ve kölelerinden başkaları değildir. İşte bu iki madde, Sovyetler

Birliği dostluğu!" nun ne olduğunu, ahmakların dahi anlayabileceği bir açıklıkla ortaya koymaktadır.

Programın sonundaki *"Şıarımız"* başlıklı bölümde yer alan : *"Sovyetlerle her hususta anlaşmış ve bir yardımlaşma misakı ile bağlanmış barışsever Türkiye! Yaşasın Sovyetler ile işbirliği.."* sözleri ise, yoruma dahi lüzum bırakmayan bir açıklıkla, gayeyi ve hedefi dile getirmektedir. Sovyetler ile bir yardımlaşma misakı yapmanın, bir memleketin bütün kaynaklarını Rusya'ya aktarma andlaşması yapmak demek olduğu da unutulmamalıdır.

c) Komünist Anlamlı Sözler :

Moskofçuların, komünist anlamında kullandıkları birtakım sözler vardır. *"Namuslu"*, *"vatansever"*, *"inkılâpçı"*, *"demokrat"* vesaire gibi..

Programın ikinci maddesinde, bu mânâsı gizli(!) sözlerden bir kısmı kullanılmıştır. *"Atatürk inkılâbına ve demokrasi prensiplerine bağlılıkları şüphe götürmez.."*, *"namuslu ve değerli vatanseverler"* den meydana gelmesi istenen yeni kabine ,işte bunu dile getirmektedir. Bu özelliklere sahip kişilerden meydana gelecek kabine, kıpkızıl komünistlerden kurulacak hükûmet demektir. *Dr. Şefik Hüsnü*'nün isteyeceği hükûmetin, başka türlü olması da, elbette ki, düşünülemez.

Kızılların *Atatürk*'ü sevmeleri ve yaptığı inkılâplara bağlı gözükmeleri tamamen yalandır. Çünkü, bütün dünya komünistleri gibi bizdekiler de *Atatürk* düşmanıdırlar. Bunun sebebi, *Atatürk*'ün milliyetçi ve komünizme karşı oluşudur. Fakat bu düşmanlıklarını açıkça ortaya

koymalarına imkân yoktur. Bu sebepten, Moskova'nın emrine uyarak, *Atatürk*'ü benimserler, lâkin *Gazi Mustafa Kemal*'i de, onun temel fikirleri olması gereken atatürkçülüğe de, kendi ihanet dâvâlarına yarayacak bir hale getirerek.. Koyu bir milliyetçi ve apaçık bir komünist düşmanı olan *Atatürk*'ü solcu, hattâ marksist göstermeye çalışmak yolundaki küstahça gayretleri bundandır.

Fakat bu yalan ve yalancı atatürkçülük, dışarı karşıdır. Kendi aralarında *Atatürk*'ü her zaman lânetle anarlar. Onlara göre *Gazi Mustafa Kemal*, batı emperyalizmine karşı yaptığımız İstiklâl Savaşı'mızı, Türkiye'yi Moskof emperyalizminin kucağına atacak bir kızıl ihtilâl şekline sokmayan bir haindir! Ele geçen gizli komünist belgelerinde bu hüküm vardır. *Atatürk*'ün, 1929 yılında Eskişehir istasyonunda Temyiz Mahkemesi üyeleriyle halka karşı yaptığı konuşmada komünizmi vurması ve Türk dünyasının en büyük düşmanı olarak gösterip *"her göründüğü yerde ezilmeli!"* emrini vermesi üzerine, gizli Türkiye Komünist Partisi'nin yerli kızıllara gönderdiği genelge, komünistlerin *Atatürk*'ü hangi gözle gördüklerinin delillerinden biridir. *"Eskişehir İlân-ı Harbı!"* başlığını taşıyan bu gizli genelgenin : *"Türkiye burjuvazisi, Cumhur Reisi'nin ağzı ile, Eskişehir istasyonunda Türkiye Komünist Partisi'ne harp ilân etti."* diye başlayan ilk cümlesi ile : *"Türkiye Komünist Partisi, Türkiye burjuvazisinin reisi, Türkiye amele, köylü ve esnafının en büyük düşmanı olan M. Kemal Paşa'nın resmî ilân-ı harbını, büyük bir soğukkanlılıkla karşılar ve mücadelesine devam eder."* diye biten son cümlesi, bunu açıkça göstermektedir.

ç) Irkçılık! :

Milliyetçiliğin azgın düşmanı olan komünistler, bu düşmanlıklarını açıkça değil de, hiyleli ve kandırıcı yollardan yapmayı uygun bulurlar. Uydurma bir mânâ verilen ve çok kere Nazi devri Almanya'sının siyasî ırkçılığı ile kasden karıştırılmak suretiyle saldırıp durdukları ırkçılık, aslında, Türk milliyetçiliğidir.

Programın ikinci maddesindeki : *"Türk ırkçılığı bataklığında çalkanmamış..."* sözü, işte bu anlamdadır ve "Türk milliyetçisi olmayan" demektir. Burada, "Türk ırkçılığı bataklığı!" sözünün başına, *"Hitlerci Almanya dostluğu"* nun konması ise, kızıl bir oyundan başka bir şey değildir. Bu suretle, yabancılara karşı içtimâî bir savunma silâhı olan Türk soyculuğunu, siyasî ve istilâcı emellerin maskesi yapılan Nazi ırkçılığı ile bağlantılı gibi göstermek hiylesine girişilmiş olunmaktadır.

Bu komünist oyunu, o günlerden bu yana, Türkiye'de hep oynanmıştır ve oynanmaya devam etmektedir. Nazizm ve dolayısıyle Alman ırkçılığı yeryüzünden kalkalı nice yıllar olduğu halde; gazete ve dergi sayfalarında, kürsülerde, açık oturumlarda bu bayat ve modası geçmiş yalan, hâlâ aldatacak sersem kafalar aramakta ve bulmaktadır.

d) Halkı ve Gençliği Kışkırtma :

Komünizm, toplumların karışıklık, huzursuzluk içinde olmasını ister. Ve sade istemekle kalmaz, bu ortamı yaratmaya çalışır. Programın: *"Milleti temsil etmeyen şimdiki mebuslar, aralıksız bir tahrikât ile, halk kütleleri tarafın-*

dan sıkıştırılarak..." diye başlayan üçüncü maddesi, işte, komünizmin bu kışkırtıcılığını göstermektedir.

Uzak doğu, güney Amerika ve Afrika ülkelerinde hemen hemen aralıksız sürüp giden, günlük hayatı ve düzeni bozucu hareketler, komünist kışkırtmalarının eserleridir. İmkân olan her yerde, günlük olaylardan faydalanılmak suretiyle, halk ve gençlik devamlı şekilde kışkırtılır; hava iyice elektriklendirilerek hükûmetler tedbir almaya zorlanır, bu tedbirlere karşı da hürriyetin kısıtlanmakta olduğu yaygarası koparılarak huzursuzluk daha çok arttırılır. Gaye, huzursuzluğu son haddine çıkarıp ihtilâllere zemin hazırlamaktır.

Türkiye'nin yakın yıllar hayatında bu oyunun örnekleri az değildir. Kızıl kalemlerin devamlı "özgürlük!" yaygaralarını bu açıdan ele alıp değerlendirmelidir.

e) Kızıl Temizlik :

Komünizm, bir ülkeyi eline geçirince, orada ilk yapılan iş, kızıl afete karşı olan her varlığı en kısa zamanda temizlemektir. Ancak bu temizlik, komünizme karşı olanları iş başından uzaklaştırmak gibi insanî sayılabilecek bir davranış değildir. Toptan bir "yok etme!" hareketidir.

İnsanlığın gözünden gizlenerek yapılmaya çalışılan bu toptan yok etmelerin bir kısmını, medenî dünya, sonradan çeşitli kaynaklardan öğrenme imkânını bulmuştur. Gerek 1917 ihtilâlinden sonra Rusya'da ve gerekse Moskof istilâsına uğrayan ülkelerde yapılan temizlemelerde, insanların kütle halinde nasıl yok edildiklerini anlamak için, Rusya'da ve tarihe karışmış üç küçük Baltık devletinde boğazlanmış insanların sayılarını bilmek yeter.

İhtilâlden sonraki ilk beş yılda, Rusya'da yok edilenlerden tesbit olunabilenlerin listesi :

Rahip ve din adamı	1.250
Profesör ve öğretmen	6.000
Doktor	9.000
Subay	55.000
Asker	260.000
Büyük arazi sahibi	73.000
Aydın ve fikir adamı	350.000
Amele	190.000
Köylü	800.000

Moskof istilâsına uğrayan üç küçük Baltık devletinde bir yıl içinde temizlenenler :

Estonya'da	60.000
Litvanya'da	55.000
Letonya'da	13.000

Programın dördüncü maddesi, Türkiye'de yapılması gereken böyle bir temizliği ele almaktadır. Maddede, çabucak temizlenmesi istenen, faşist ve ırkçı diye gösterilen milliyetçilerdir. *"Faşizm ve ırkçılık safsatalarına kapılmış ve bunları söz ile, yazı ile öğmüş ve yaymış memur, öğretmen ve komutanlardan çabuklukla temizlenmeli ve bu cereyana rehber rolü oynamış olanlar, bundan sonra zarar vermeyecek bir hale getirilmelidir."* sözleri, kızıl afet Türkiye'yi pençesine geçirdiği takdirde, vatansever, milliyetçi ve namuslu Türk aydınlarını bekleyen korkunç âkıbeti ortaya koymaktadır.

f) Komünizm ve İnsanlık Hakları :

Komünizmde bütün haklar, yalnız komünistler içindir. Komünist bir ülkede, bu sebepten, başka fikirler savunulamaz.

Fakat, hâkim olduğu topraklarda başka fikirleri yaşatmayan komünizm, öteki memleketlerde, kızıl ideoloji için sonsuz bir hürriyet ister. Bu hürriyet isteği, komünizm propagandasını serbestçe yapmak ve bu suretle o ülkeyi de Moskova'ya bağlamak içindir.

Programın beşinci, altıncı, yedinci ve onuncu maddelerinde bu komünist isteği ile karşılaşmaktayız.

Bu maddelerde, bütün vatandaşlar için, birtakım haklar istenmektedir. Fakat istenilen bu haklardan, *"faşistler ile mürtecilerin"* faydalanamayacakları ileri sürülmektedir. Komünistler için, bu sapık ideolojiyi kabul etmeyen herkes *faşist ve mürteci* olduğuna göre, dolayısıyle, programın bu dört maddesinde istenen haklar, sadece, kendileri için olmaktadır. Buna göre, dernek ve siyasî parti kurmak hakkı; söz, yazı ve tenkid hürriyeti; toplantılar ve gösteriler tertipleme serbestliği gibi haklar, sadece, kızıllar için istenmiş olmaktadır.

10. maddede sözü edilen : *"Faşizme ve irticaa karşı demokrasi serbestlikleri uğrunda"* çalışanlar, moskofçular, yani kızıllardır. *"Siyasî kanaat ve faaliyetlerinden dolayı hapiste bulunanlar"* ın affı istenirken : *"ırkçı ve faşistler"* in affın dışında bırakılması isteği de, bütün hakların yalnız komünistler için bahis konusu olduğunun bir başka delilidir. Kısacası, komünizmde, kızıllardan başkası için hiçbir hak yoktur.

*Şefik Hüsnü'*nün kaleminden çıkmış programdaki bu hükümler, bizdeki bazı gazetelerin baş yazılarında, fıkra

sütunlarında veya dergi sayfalarında savunulan aynı mantık ölçüsündeki fikirlerle büyük bir benzerlik göstermektedir. Fark, sadece, kelimelerde veya deyimlerdedir. Çünkü o baş yazılarda, fıkralarda ve makalelerde de, bu gibi insanlık hakları, sadece *"ilerici"*, *"devrimci"*, *"atatürkçü"* denilenler için tanınmakta; *"kafatasçı"*, *"gerici"* filân gibi birtakım adlar takılanlardan esirgenmektedir. Ancak şu gayet açık bir şekilde meydandadır ki, *Dr. Şefik Hüsnü*'nün o çeşitli hakları kendileri için istediği "faşist ve mürteci olmayanlar" ile berikilerin "ilerici", "devrimci" ve "atatürkçü" leri aynı yolun yolcuları olan yaratıklardır. Tıpkı, *Şefik Hüsnü*'nün, hiçbir hak tanımadığı *"faşist"* ve *"mürteci"* ler ile, o birtakım gazetelerle dergilerin *"gerici"* veya *"kafatasçı"* gibi adlar taktıkları kimselerin, komünizm düşmanı vatanseverler oluşu gibi..

g) Faşist Kanunlar Meselesi :

Programın 9. maddesindeki : *"Demokrasi hürriyetlerini hırpalayan mürteci kanunlar..."* sözü ile, komünizmi engelleyen kanun maddeleri kasdedilmektedir. Komünizme karşı olduğu için "faşist, mürteci" olan bu maddelerin kaldırılması, o sapık fikre tam bir serbestlik sağlayacak ve komünizm propagandası rahatlıkla yapılabilecektir.

Dr. Şefik Hüsnü'nün bu isteği ile, Türk Ceza Kanunu'nun komünizmi yasaklayan 141. ve 142. maddelerinin kaldırılmasını isteyenlerin ve istemeye devam edenlerin ısrarları arasındaki benzerlik, üzerinde durulmaya değer olsa gerektir. *Şefik Hüsnü*'nün, Türkiye'deki gizli komünist hareketlerini yöneten bir numaralı adam olduğu düşünülürse. komünizmle ilgili bir konuda, tıpkı onun gibi

düşünmenin bir tesadüf mü, yoksa aynı fikre hizmetin sonucu bir davranış mı olduğu daha kolay anlaşılır.

ğ) Azınlıklar Meselesi :

Programda, azınlıklara karşı ilgi gösteren maddeler de yer almış bulunuyor. 13. ve 14. maddeler, bu ilginin ürünü.

Önce şunu kabul etmek lâzım : Türkiye'li komünistlerin, Türkiye'deki azınlıklara karşı gerçekten bir ilgi duymalarına ve sevgi beslemelerine imkân yoktur. Bir vatanın, asıl sahiplerini, devletleri ve yurtları ile birlikte başkalarının pençesine vermek için çalışanlar, o yurttaki azınlıkları niçin düşünsünler?

Esasen, "millî" yi reddeden komünistlerin, Türkiyeli azınlıkları "millî azınlık" diye adlandırmaları da mânâlıdır. Bu adlandırmaktaki samimiyetsizlik bir tarafa bırakılırsa, burada bir maksat olduğu kendiliğinden ortaya çıkar. Bu maksat, azınlıkları elde etmek, onları sömürerek komünizme fayda sağlamaktır.

Sonra bir gerçektir ki, Türkiye'deki azınlıklar, vatanın asıl sahiplerinden çok daha mutlu bir hayat seviyesine sahiptirler. Bu hayat seviyesindeki insanlar için *"Kayıtsız şartsız eşit hak!"* istemenin ciddî bir tarafı olamayacağı muhakkaktır.

Bu bakımdan, gerek 13. ve 14. maddelerdeki bu ilgi ve sevgide, gerekse, programın sonundaki *"Şıarımız"* başlıklı parçanın "yaşasın" ve "kahrolsun!" lar ile biten maddelerinin dördüncüsündeki : *"Hangi dinden olursa olsun, bütün vatandaşlara müsavi hak tanıyan, ırk ve milliyet mânâ farklarından sıyrılmış ileri ve âdil bir Türkiye! Kahrolsun millî azlıklara düşmanlık!"* sözlerinde en küçük bir samimiyet bahis konusu olamaz.

— III —

Türkiye Komünist Partisi

Komünist Enternasyonalinin Seksiyonu

1. Madde : **Türkiye Komünist Partisi, komünist enternasyonalinin bir şubesi sıratıyle, mücadelelerini -Türkiye'nin hususî şartları içinde- emperyalizme karşı ve millî burjuvazinin büyük emlâk ve arazi sahiplerinin hâkimiyetine karşı tevcih eder. Sovyetler Birliği, cihan proleterya inkılâbı ve komünizm lehinde bulunur. Mevcut burjuva diktatörlüğü yerine, amele ve köylünün hâkimiyetine müstenit bir sovyet idaresi kurmak gayesini güder. Türkiye'nin emperyalizm tarafından tekrar esir edilmesinin önüne geçebilecek biricik müessir kaleyi teşkil eden Komünist Partisi, bu tehlikeye karşı ameleleri, gündelikçileri, şehirlerin ve köylerin yarı proleterlerini usullü bir tarzda teşkilâtlandırır. Her çeşit ezgiye ve soyguna karşı sınıf mücadelelerini inkişaf ettirir. Köylünün belli başlı kütlelerini, proleteryanın önderliği altında toplar. Böylece ve aynı zamanda amele ve köylülüğün bir sovyet idaresi şeklinde kendi diktatörlüklerini tahakkuk ettirmek için icap eden şeraiti hazırlar. Ancak, böyle bir diktatörlük, halkçı burjuva inkılâbı vazifelerini ifa ve bu inkılâbın kazandığı şeyleri tanzim edebilir. Aynı zamanda, ancak böyle bir inkılâp, burjuva idaresinden, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği ile müttefikan, doğrudan**

doğruya sosyalizm kuruluşuna geçişi temin ve tesri edebilir.

3. Madde : Türkiye'yi, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ne karşı bir tecavüz aleti vaziyetine koymaya çalışan emperyalizme karşı yürütülen mücadeleden ayırmanın yolu yoktur. Bu emellerinde, emperyalizm, Türkiye'de oldukça sağlam bir istinatgâh bulmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi, emperyalizmin, memleketi esir etmek teşebbüslerine karşı koymak için, aşağıdan kütlelerin mukavemetini teşkilâtlandırır. Proleteryanın ve köylülüğün lâfla değil, fakat bilfiil inkılâpçı diktatörlüğü lehinde mücadele etmek üzere amele ve köylü kütlelerini toplar, birleştirir ve yetiştirir. Türkiye Komünist Partisi, bu kütlelerin belli başlı sınıf menfaatlarına, emperyalizme ve onun Türkiye'deki ajanlığına karşı besledikleri kine ve sosyalizm kuruluşu memleketi hakkındaki dostluk bağlarına dayanarak onları bu kat'î mücadeleye sevkeder.

4. Madde : Türkiye Komünist Partisi, esas vazife olarak, Türkiye amele sınıfını, günlük iktisadî ve siyasî menfaatlarını müdafaaya muktedir bir siyasal kuvvet halinde birleştirmek ve bütün kütlevî mücadelelerin sevk ve idare edicisi vaziyetine yükseltmek için teşkilâtlandırmayı iş edinir. Türkiye Komünist Partisi, büyük amele kütlelerini, menfaatlarının müdafaası seyri içinde teşkilâtlandırmak vazifesini, faaliyetlerinin en esaslı mukaddemesi sayar. Emperyalizm aleyhinde ve Sovyetler Birliği lehinde amele sınıfının ve köylülüğün diktatörlüğü için olan mücadelede, proleteryanın böyle bir kütlevî teşkilâtı olmadıkça hiçbir muvaffakiyet elde edilemez. Bu kütlevî proleterya teşkilâtı hepsinden evvel fabrika ve imalâtha-

ne komiteleri vasıtasıyle işletmeler dahilinde ve sendikalarda ve sonra da Türkiye Komünist Partisi'nin saflarında işletme höcrelerinde olmalıdır. Türkiye Komünist Partisi, amele ve gündelikçilerin istismarcılara karşı bütün mücadelelerini sevk ve idare eder. Kadın ve çocuk işçileri teşkilâtlandırır, işçileri harekete getirir. Türkiye Komünist Partisi'nin tekmil faaliyet programı, herşeyden evvel sınıf mücadelesinin tam bir serbestîsi lehinde ve bu serbestînin aşağıdan gelme kütlevî bir hareket ile elde edilmesi lehinde mücadele işi üzerinde tekâsüf etmelidir.

5. Madde : Türkiye Komünist Partisi; kodaman, zengin köylülerin arazileri de dahil olmak üzere, bütün büyük arazi ve çiftlik mülkiyetlerinin tazminatsız müsaderesi ve tekmil toprakların, hayvanat, makineler ve ebniyenin köylü ve zıraat ecir ve rençberlerinden mürekkep komitelerin emri altına konulması şıarlarının tahakkuku için çalışır. Türkiye Komünist Partisi; zıraat amelelerinin mücadele ve grevlerini, ortakçı ve kiracı köylülerin grevlerini, köylülerin doğrudan doğruya büyük arazi mülkiyetine el koymak için mücadelelerini teşkilâtlandırır.

6. Madde : Türkiye Komünist Partisi, bilhassa küçük burjuvazinin yarı proleter unsurları arasında işlemek, onların menfaatlarını -işçi menfaatları oldukları nisbette- müdafaa etmek suretiyle kendilerini amelelerin ve köylülerin yanına çekmeye gayret eder.

7. Madde : Türkiye Komünist Partisi, kütleleri, kendi menfaatlarının müdafaası için doğrudan doğruya inkılâpçı mücadelelere sevketmek, amele sınıfı ve köylülük kütlelerine, ancak, teşkilâtlı bir mücadeleye hazır oldukları takdirde, Türkiye'yi yeniden emperyalizmin esir et-

mesine mani olabileceklerini, diğer taraftan inkılâbın kazandığı şeyleri inhisar altına almış olan burjuvazinin yüksek tabakası tarafından idame edilen kesatlıktan memleketi çekip kurtarabileceklerini göstermek maksadı ile, bir sıra muvakkat siyasî metalip ileri sürer.

8. Madde : Türkiye Komünist Partisi, amelî tecrübelerden alınmış misallerle, proleteryanın ve köylülüğün belli başlı kütlelerinin önlerinde duran meselelerin, parlamento mücadelesiyle değil, fakat munhasıran amele ve köylülerin halkçı, inkılâpçı diktatörlüğü ile halledilebileceğini izah eder.

9. Madde : Türkiye Komünist Partisi, hâkimlerin ve bütün mesul memurların intihapla tayin ve azlolunmalarını temin için mücadele eder.

10. Madde : Türkiye Komünist Partisi, millî istiklâli ve inkılâbın kazançlarını korumanın en emin vasıtası olarak, amele ve köylülerin silâhlandırılmasını, burjuva muhafızlığını meslek edinmiş orduların ilgasını ve onların yerine amele ve köylü milisinin ikame olunmasını ve neferlere zabitlerini seçmek hakkının verilmesini talep eder.

11. Madde : Türkiye Komünist Partisi, millî azlıkların Türkiye'den ayrılmak hakkı da dahil olmak üzere, mukadderatlarını bizzat tayin etmek haklarını kayıtsız şartsız tanır. Halk Fırkası'nın müslüman azlıkları zorla Türkleştirmek, hıristiyan ve musevî azlıkları da ezmek siyasetine her vasıta ile karşı koyar. Bundan maeda, bu azlıkların emekçi kütlelerine, bey ve ağalarının ve burjuvazilerinin kısmen Halk Fırkası'na yaklaşmak ve kısmen de emperyalizme satılmak şekillerini alan hıyanetlerini izah ile, onları Türk emekçileri ile birlikte, istismarcı sınıflara

ve emperyalizme karşı mücadeleye sevkeder. Türkiye Komünist Partisi, onlar için hukukta tam bir müsavat, lisanlarını kullanmak, tedvin ve tesis etmek hususunda tam bir serbestî, köylülerin ve küçük aşiret efradının yarı derebeyi efendilerine ve reislerine esir olmaktan kurtulmalarını; bu bey ve ağalara ait arazinin, hayvanların köylülere ve aşiret efradına parasız dağıtılmasını talep eder.

13. Madde : **Türkiye Komünist Partisi, Halk Fıkrası hükûmetince hapsedilip zindanlarda çürüyen tekmil komünistler, inkılâpçı hareketlere iştiraklerinden dolayı mahkûm edilmiş amele vesair emekçiler ile vergi vermemek, emre itaatsizlik ve firar gibi cürümlerden dolayı cezaya çarpılmış köylüler ve askerler için umumî bir af lehinde mücadele eder.**

14. Madde : **Türkiye Komünist Partisi, emperyalizmin ve emperyalizmin bütün yerli uşaklarının (büyük emlâk ve arazi sahipleri, tekmil milletlerin büyük ticaret burjuvazileri, bütün dinlerin rühbanı ve üleması, hal-i faaliyette veya mütekait aksi inkılâpçı memur ve zabıta tabakaları ve ilh....) barışmaz düşmanıdır. Parti, eski devirdeki tarzda emperyalizme tâbiiyeti ve kapitülâsyon şeraitine avdeti terviç eden bu içtimâî kuvvetlere karşı çevrilen bütün mücadelelerin başına geçer.**

15. Madde : **Türkiye Komünist Partisi, ne şekilde olursa olsun, emperyalizmin hulûlü için icap eden harsî şeraiti hazırlayan klerikalizme karşı mücadele eder. Katolik ve protestan misyonerlerin memleketten kovulmasını ve idare ettikleri tedrisat müesseselerinin kapatılmasını ve emlâklerinin müsaderesini talep eder.**

16. Madde : Türkiye Komünist Partisi, emperyalist sermayeye ait veya onun kontrolüne tâbi tekmil işletmelerin (madenlerin, demiryollarının, büyük sanayi ve nafia tesislerinin, bankaların vesairenin) tazminatsız müsaderesini ister.

17. Madde : Türkiye Komünist Partisi, ecnebi sermayenin, yeni imtiyazlar ele geçirmek suretiyle, Türkiye'yi yeni baştan bir yarı müstemleke haline irca etmek teşebbüslerine bütün azmiyle ve her vasıta ile mani olmaya çalışır.

19. Madde : Sovyetler Birliğini her an daha ziyade tehdit eden emperyalist harp tehlikesine karşı, Türkiye Komünist Partisi, şiddetli propaganda yapar. Ve, böyle bir harp vukuunda, cihan proleteryasının, kızıl ordularla omuz omuza cihan sermayedarlarının, aksi inkılâpçı ordularına karşı döğüşmenin Türk milleti için vaz geçilmez bir zaruret olduğunu çok azimkâr bir tahrikât ile halk kütlelerine isbat eder. Bu zarureti inkâra ve aynı zamanda millî istiklâle karşı ve şehir ve köylerin emekçi kütlelerinin en can alacak menfaatları aleyhine caniyane bir hıyanet teşkil eden temayüllere karşı, Komünist Partisi, bütün kuvvetiyle çalışır.

20. Madde : Türkiye Komünist Partisi, emperyalist devletlere yakınlaşmaya matuf her türlü haricî siyasete amansız bir tarzda karşı koyar ve Sovyetler Birliği ile sıkı bir siyasî ve iktisadî ittifak halinde mücadele eder. Zira, yalnız Sovyetler Birliği ile Türkiye işçileri arasında en samimî bir teşrik-i mesai, Türkiyenin istiklâlini ve iktisaden serbestçe inkişaf etmesini temin edebilir. Aynı zamanda, Komünist Partisi, müstemleke ve yarı müstem-

leke memleketlerin emperyalizme karşı millî kurtuluş hareketi ile sıkı bir ittifak ve bu hareketlere fiilî müzaheret lehinde çalışır.

22. Madde : **Türkiye Komünist Partisi, derhal tatbiki matlup atideki metalibi tahakkuk ettirmek için mücadele eder :**

A — Fabrika ve imalâthane komiteleri, sendikalar, sendika birlikleri ve federasyonları, bir Türkiye umumî iş federasyonları ittihadı, inkılâpçı amele partileri ve amele sınıfının, sınıfî menfaatlarını müdafaaya yarar diğer her türlü inkılâpçı teşkilâtlar yaratmak hususunda tam bir serbestî; sendikalara, amele cemiyetlerine ve fabrika ve imalâthane komitelerine, ameleleri patronlar ve hükûmet makamatı nezdinde temsil etmek ve kollektif iş mukaveleleri akdetmek haklarının tanınması, Türkiye millî amele teşkilâtlarının beynelmilel amele teşkilâtlarına girmek hakkına malikiyetleri,

B — Amele ve köylüler ve umumî emekçi kütleler için tam bir matbuat, içtima, nümayiş ve müştereken işlerini durdurmak (= grev) serbestîsi.

26. Madde : **Türkiye Komünist Partisi gündelikçi zıraat ırgatlarının ve umumiyetle varlıklı sınıfların istismarına tabi topraksız köylülerin sendikalar etrafında teşkilâtlanmasını temin için faaliyette bulunur. Onların büyük arazi sahiplerine ve zengin köylülere karşı olan gündelik metalip mücadelelerini sevk ve idare eder. Bu maksatla Türkiye Komünist Partisi, bizzat köylüler tarafından köylü komiteleri teşkil ve kütlevî hareketler hızlandığı takdirde, bu komitelerin köylü birliklerine tahvil edilmesi lehinde tahrikâtta bulunur.**

Türkiye Komünist Partisi, zıraat amelesini, amele sınıfının bir cüzü olarak, sınıfî müstakil sendikalarda teşkilâtlandırır. Ve şehir işçileri tarafından elde edilmiş olan tekmil haklardan istifadelerini temin eder. Bütün bu köy teşkilâtları ile şehirlerdeki amele teşkilâtları arasında irtibat tesisine çalışır.

27. Madde : Türkiye Komünist Partisi, şehirlerde olduğu gibi köylerde ve çiftliklerde de, emekçi kütlelerin sermayedarlara, büyük arazi ve çiftlik sahiplerine ve burjuva devletlerine karşı menfaatlarını müdafaaya elverişli her türlü inkılâpçı cemiyetler tarafından teşkilâtlanmak hususunda tam bir serbestîye malik olmasını talep eder.

29. Madde : Türkiye Komünist Partisi, ancak, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği ile, yani içinde muzaffer proleteryanın beş senelik programını tahakkuk ettirmekte olduğu sosyalist kurtuluş memleketi ile en sıkı bir iktisadî ittifakın ve yalnız bunun Türkiye'nin müstakil iktisadî inkişafını ve emperyalistlerin elinde bulunan iktisadî sevkülceyş merkezlerinin tasfiyesini mümkün kılacağı kanaatındadır. Ancak Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği ile sıkı bir siyasî ve iktisadî teşrik-i mesai, esnaf ve sànatkârları, küçük müteşebbisleri ve ilh.. kendilerini mahveden emperyalist memleketlerin rekabetine karşı koruyabilir.

30. Madde : Türkiye Komünist Partisi, amele kooperatifleri vücude getirilmesi için faaliyette bulunur. Mevcut olmayanları da Komünist Partisi teşkil eder ve her vasıta ile mücadele ederek bu kooperatifleri millî sermayedarlık taazzuvunun birer cüzü haline gelmekten menet-

meye uğraşır. Hal-i hazırda büyük arazi sahipleri ve zengin köylüler için istinat noktaları teşkil eden köylü kooperatiflerine gelince; Türkiye Komünist Partisi, köylü kütlelerini ihtiva ettiğini göz önünde bulundurarak bunların içinde faaliyette bulunmaktan da istinkâf etmez.

36. Madde : Türkiye Komünist Partisi, amelelerin, köylülerin ve bütün yoksul halkın çocukları için, amele ve köylü komitelerinin kontrolüne tabi bedava halk mektepleri açılmasını ve yoksul çocuklara, derslere devamın maddî imkânlarının (elbise, kundura, kitap, yiyecek vesaire) temin edilmesini talep eder.

37. Madde : Türkiye Komünist Partisi, her türlü harsî faaliyetlerin sevk ve idaresini Halk Fıkrası'nın inhisarı altına koyan bugünkü teamüle karşı ve amele ve köylünün müstakilen her türlü burjuva kontrolünden âzâde gece dersleri açmalarına; marksist, inkılâpçı bir edebiyat neşredilmesine ve işçi gençliğine inkılâpçı bir terbiye verilmesine imkân bırakmayan fiilî memnuiyetlere karşı şiddetle mücadele eder.

39. Madde : Türkiye Komünist Partisi, amele, köylü ve münevver gençlik arasında ve umumiyetle yoksul sınıflara mensup tekmil genç anasır arasında hususî bir itina ile ve azimle faaliyette bulunur, amele gençliğini komünistçe yetiştirmek için bilhassa dikkat eder ve Türkiye Komünist Gençler Federasyonu'nu bilfiil sevk ve idare etmek suretiyle kuvvetlendirmeye ve inkişaf ettirmeye çalışır. Böylece komünist-leninist fikriyatı, emekçi gençlik üzerindeki nüfuz ve tesirlerini derinleştirerek amele hareketlerine yeni, taze, inkılâpçı mücahitler hazırlar.

40. Madde : Türkiye Komünist Partisi'nin direktifi ve rehberliği altında yürüyen Türkiye Komünist Gençler

Birliği, partinin şıarlarını yaymak ve proleteryanın inkılâpçı hareketlerine iltihak etmeleri muhtemel tekmil muhitlerde (küçük burjuvazi, küçük ve orta halli köylünün, millî ekalliyetlerin yoksul kütleleri, umumiyetle spor ve harsî ve ilh.. gençlik teşkilâtları) onlara tahakkuk ettirmek ve gençliğin yüreğinde emperyalizme ve sermayedarlık istismarına karşı sönmez bir kin köklendirmek hedefleri etrafında fasılasız, yılmaz bir mücadele devam ettirir.

Türkiye Komünist Gençler Birliği, işçi gençliğinin kısmî metalibi için olan mücadelelerini, bunları, kâhillerin mücadeleleriyle ve amele hareketlerinin nihâî gayretleriyle bağlamak suretiyle sevk ve idare eder.

41. Madde : **Türkiye Komünist Partisi, ordu ve donanmada sistemli bir komünist propagandası yapar ve Genç Komünistler Birliği'nin asker ve gençlik arasındaki faaliyetlerini sevk ve idare eder.**

42. Madde : **Türkiye Komünist Partisi, ön safta işçi ve yoksul köylü kadın kütlelerine hulûl etmeye ve aralarında nüfuzunu sağlamlaştırmaya gayret ederek, emekçi kadınlar arasında sistemli propaganda yapar. Parti, emekçi kadın kütleleri içinde nüfuzunu kuvvetlendirdikçe, onlardan en iyilerini kendi saflarına çeker. Ve diğerlerini inkılâpçı meslek birlikleri şıarları altında Türkiye Komünist Partisi'ni seven (sempatizan) teşkilâtlarda teşkilâtlandırmaya ve proleteryanın ve köylülüğün inkılâbî mücadelelerine daha faal bir tarzda iştirak ettirmeye gayret eder.**

43. Madde : **Türkiye Komünist Partisi, kadınlığın emekçi kütleleri üzerinde nüfuzunu yaymaya uğraşan küçük burjuva siyasî milliyetçi vesair kadın teşkilâtlarına karşı mücadele eder. Onların şıarlarının sermayedarlık**

idaresinde, kadının sözde müsavatına ait metaliplerinin içtimaî muhtevasını kütleler huzurunda meydana çıkarır ve o şıarlara ve metalibe karşı proleterya ve yoksul köylü kadınlığının menfaatlarını müdafaa eden kendi sınıfî şıarlarını ileri sürer.

44. Madde : Türkiye Komünist Partisi tarafından sevk ve idare edilen Türkiye proleteryasının hegemonyası altında amele ve köylü bloku tarafından devlet iktidarı zapt olunur olunmaz, sovyet tertibi üzerine kurulacak olan amele ve köylü hükûmetlerinin önüne dikilecek en müstacel vazife, sınıfî düşmanlarının aksi inkılâpçı hücumlarına karşı yeni nizamın müdafaasını tanzim etmek olacaktır. Amele ve köylü hükûmeti, derhal büyük emlâk ve arazi sahiplerini, büyük burjuvazi ve bu istismarcı sınıfların taraftarlarını silâhtan tecrit etmeye, aksi inkılâpçı orduların artıklarını tahrip etmeye ve amele ve köylüleri silâhlandırmaya mecbur olacaktır. Böylece bir kızıl ordunun ve inkılâpçı milisin ilk nüveleri tebellür etmiş olacaktır.

46. Madde : Amele ve köylü diktatörlüğü, öldürücü darbelerini ilk önce en tehlikeli düşmanlarına, emperyalistlerin ve yarı derebeği mürtecilerin kafalarına indirir. O, ecnebi sermayenin malı olan büyük işletmeleri(deniz ve kara nakliyatı, liman ve rıhtım şirketleri, madenleri, sanayi müesseseleri, umumî hidemata müteallik işletmeleri, bankaları v.s.) ve büyük emlâk ve arazi sahiplerinin ve evkafın malı olan çiftlikleri (demirbaş eşyası, makine ve hayvanları ile birlikte) tazminatsız müsadere eder ve millîleştirir. Düyûn-ı umumîyeyi ilga eder.

47. Madde : Millî burjuvazinin, amele ve köylü hükûmetinin programını tahakkuk ettirmesine karşı her mukavemeti ve millî sanayideki her sabotaj teşebbüsü,

ona ait olan işletmelerin de müsaderesini ve millîleştirilmesini icap ettirecektir. Herhalde, amele köylü hükûmeti, büyük işletmeler üzerinde amele kontrolü tesis eder ve bu kontrolü fabrika ve imalâthane komiteleri vasıtasıyle tahakkuk ettirir.

48. Madde : Millîleştirilen veya esasen devlet veya belediyelere ait olan tekmil işletmeler, inkılâbî esaslar dahilinde yeniden kurulmak ve amele sendikalarının iştirakiyle idare olunmak üzere Sovyetlere devrolunur. Müsadere edilen zırâî malikâneler ve arazi, köy sovyetizminin emri altına konulur.

49. Madde : Eski idare zamanında da devlete ait olan topraklar, çiftlikler, ormanlar, sular ve madenler de sovyetlere devrolunur ve onlar tarafından işletilir.

51. Madde : Millîleştirilmiş ecnebi bankaları bilhassa Osmanlı Bankası, amele köylü hükûmetine teslim olunur ve haricî ticaret devlet inhisarı altına konulur.

54. Madde : Başlıca sanayi sehirlerindeki saraylar, büyük emlâk ve arazi sahiplerinin köşk ve konakları, apartman ve akarları, oteller, büyük mağaza ve depolar tazminatsız müsadere edilir ve mahallî sovyetlere devr ve teslim ve sovyetler tarafından idare olunur. Bu ebniyenin müzelere, devlet idarelerine, mekteplere tahvil olunacaklardan geriye kalanları, işçilerin iskânına tahsis edilmek üzere amele cemiyetlerinin emrine verilir.

55. Madde : Amele köylü hükûmeti, kesif halk kütleleri halinde yaşayan millî azlıklara mukadderatlarını serbestçe tayin etmek ve arzu ederlerse devletten ayrılmak hakkını bahşeder. Millî azlıklara mensup komünistler, milletdaşları arasında işçilerin beynelmilel tesanüdü

lehinde bir propaganda yapmak, kendilerini maddî ve hususî menfaatlar mukabilinde kısmen emperyalistlere satan varlıklı hâkim sınıfların, emekçi kütlelerine nasıl emperyalizm boyunduruğunu geçirmeye uğraştıklarını anlatmak suretiyle, millî azlıklara (Kürtler vesaire..) mensup işçiler ve köylülerle, Türk işçi ve köylülerinin kardeşçe ittihadı lehinde mücadelede bulunmak mecburiyetindedir. Aynı zamanda, bir sovyet cumhuriyeti şeklinde teşekkül eden Türkiye amele ve köylü hükûmeti, emperyalizme ve derebeğlerine karşı el birliğiyle mücadele için, mazlum millî azlıkların emekçi kütleleriyle sovyet cumhuriyetler federasyonu şeklinde bir ittifak akdine mâtuf bir siyaset takip eder.

57. Madde : Amele ve köylü hükûmeti, tekmil matbaaları, yevmî ve mevkut gazeteleri ve mecmuaları vesair neşriyatı, büyük sinema, tiyatro, radyo ve ilh.. işletmelerini millîleştirir. Onları sovyetlerin idaresi altına koyar. Geniş emekçi kütlelerin umumî ve siyasî terbiyeleri hususunda onlardan istifade eder. Ve böylece marksizm ve leninizm devlet propagandasını tertip ederek, sosyalizm kuruluşunun şeraitini hazırlar.

58. Madde : Amele ve köylü hükûmeti, halk kütlelerini, istismarcı sınıflar tarafından içinde tutulmuş oldukları kara cehaletle mücadeleye ve onların derinliklerinden, proleterya diktatörlüğünün müstakbel kadrolarını çıkarmaya müsait bir tarzda inkılâpçı esaslara göre, umumî maarif müesseselerini baştan aşağı tensik eder.

Türkiye Komünist Partisi, eski devirden miras kalan talim ve tedris heyetlerini daimî bir kontrol altında tutar. Şövenizm fikriyatını propaganda etmeye mâtuf her teşebbüsü, merhametsizce, amele efkâr-ı umumiyesi önünde teşhir eder ve şiddetle tecziye eder.

Türkiye Komünist Partisi Komünist Enternasyonalinin Seksiyonu Hakkında

Bu belge; komünizmin maksadını, hedefini ve Türkiye'de yapmak istediklerini, maddelerinin hemen her cümlesinde -birbirini tamamlayan delillerle- ortaya koymaktadır. Bundan önce metinleri verilmiş gizli belgelerde de bulunan meseleler, bunda daha açık mânâlı ve daha kesin hükümlüdür. Gizli Türkiye Komünist Partisi'nin çeşitli maddelerde dile getirilmiş istekleri, yerli kızılların, memleketimize nasıl bir yarın hazırlamak için uğraştıklarını pek açık şekilde göstermektedir.

Cumhuriyetin ilk yıllarından beri, Moskova'nın emrinde yeraltı çalışmaları yapan Türkiye Komünist Partisi nelerin dostudur, nelerin düşmanıdır ve bu yurtta neler görmek ister? Bunların en önemlilerini, maddelerin ışığı altında tesbit etmek mümkündür :

a) Moskova Uyduluğu ve Köleliği :

Türkiye'de, komünizmin göründüğü ilk günlerden bu yana, bu sapık fikre yakasını kaptırmış ne kadar yaratık varsa, hepsi, Moskova'nın kendi çaplarında birer kölesi ve uydusudur. Bu canlı uyduların bütün hareketleri, Kremlin'in çevresinde dönmekten ibarettir.

Kızılların Moskova uyduluğu, tam bir fikir ve vicdan köleliğidir. Bu uyduluğun ve köleliğin delilleri ve belgeleri pek çoktur.

Türkiye Komünist Partisi'ne ait bu metnin : *"Türkiye Komünist Partisi, komünist enternasyonalinin bir şubesi sıfatı ile..."* diye başlayan birinci maddesi, en küçük bir tereddüde ve şüpheye yer vermeyecek bir kesinlikle gösteriyor ki, Cumhuriyet Türkiye'sinde, bugüne kadar komünistlik hareketlerini sevk ve idare etmiş olan gizli Türkiye Komünist Partisi, merkezi Moskova'da bulunan milletlerarası komünizmin bir koludur. Buna göre, Türkiye Komünist Partisi tarafından yönetilen yerli kızıllar da, Moskova'nın ajanları ve dolayısıyle uydularıdır.

İleri Demokrat Cephenin Programı adlı belgenin incelendiği sayfalarda, komünistlerin, Sovyetler Birliği'ne karşı olan bağlarının derecesi görülmüştü. Bu yeni belgenin birinci maddesindeki : *"Türkiye Komünist Partisi... Sovyetler Birliği, cihan proleterya inkılâbı ve komünizm lehinde bulunur."* cümlesiyle de, aynı bağ tekrarlanmaktadır. Bu "lehte bulunma!" nın sınırı ise, maddenin devamındaki : *"Mevcut burjuva diktatörlüğü yerine, amele ve köylünün hâkimiyetine müstenit bir sovyet idaresi kurmak"* sözleri ile biraz daha aşağıdaki : *"...Böylece aynı zamanda amele ve köylülüğün bir sovyet idaresi şeklinde kendi diktatörlüklerini tahakkuk ettirmek için icap eden şeraiti hazırlar."* cümlesinde çizilmiş oluyor. Maddenin son cümlesi ise, yapılacak işin : *"Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği ile müttefikan... sosyalizm kuruluşuna geçişi temin..."* olacağını ortaya koymakla, sonuç hakkında en küçük bir tereddüt bırakmıyor.

Metnin 19. maddesi de, komünistlerin, Moskova uyduluğu ve köleliğinin bir başka delilidir. Sovyetler Birliği'ne karşı girişilecek bir savaş takdirinde, komünist-

lerin, kendi vatanlarına ihanet edip kızıl ordu ile omuz omuza nasıl dövüşecekleri, bu maddenin şu satırlarında ortaya konuyor : *"Sovyetler Birliği'ni her an daha ziyade tehdit eden emperyalist harp tehlikesine karşı, Türkiye Komünist Partisi, şiddetli propaganda yapar ve böyle bir harp vukuunda, cihan proleteryasının, kızıl ordularla omuz omuza cihan sermayedarlarının aksi inkılâpçı ordularına karşı dövüşmenin Türk milleti için vazgeçilmez bir zaruret olduğunu çok azimkâr bir tahrikât ile halk kütlelerine isbat eder."*

Aynı uyduluk ve kölelik ile, 20. maddede de karşılaşmaktayız. Türkiye'nin, komünizmin karşısındaki devletlerle dostluk münasebetleri kurmasına karşı, yerli kızılların buna engel olmak için nasıl mücadele edecekleri ve bu mücadele sırasında Moskofları nasıl tutacaklarını şu satırlarda bulmaktayız : *"Türkiye Komünist Partisi, emperyalist devletlere yakınlaşmaya mâtuf her türlü haricî siyasete âmansız bir tarzda karşı koyar ve Sovyetler Birliği ile sıkı bir siyasî ve iktisadî ittifak halinde mücadele eder. Zira, yalnız Sovyetler Birliği ile Türkiye işçileri arasında en samimî bir teşrik-i mesai, Türkiye'nin istiklâlini ve iktisaden serbestçe inkişaf etmesini temin edeblir."*

Yine 29. maddede de, Türkiye'nin ancak Rusya ile sıkı bir iktisadî andlaşma yapmak suretiyle bu alanda gelişmek imkânını bulabileceği masalı : *"Türkiye Komünist Partisi, ancak Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği ile... sıkı bir iktisadî ittifakın.... Türkiye'nin müstakil iktisadî inkişafını... mümkün kılacağı kanaatındadır...."* sözleri ile tekrarlanmakta ve maddenin devamında da : *"Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği ile sıkı bir siyasî ve iktisadî teşrik-i mesai..."* nin sözü edilmektedir..

İşte bu maddelerde, evirile çevirile ortaya konan esaslar da göstermektedir ki, Türkiye Komünist Partisi, yani yerli kızıllar, Moskova'nın köleleridir. Bu kölelerin hedefleri ise Türkiyemizi, siyasî ve iktisadî işbirliği teranesiyle Moskofların kucağına atmaktır. Esasen, bütün hür ülkelerdeki komünistlerin maksatları ve gayeleri de, vatanlarını ve devletlerini o korkunç kuzey devine teslim etmekten başka bir şey değildir.

Bu gerçek, yalnız Türkiye'li kızılların bu gibi gizli yazılarındaki ifadelerle ortaya konmuş değildir. Başka ülkelerdeki komünistler de, aynı şeyi, bir çok kereler tekrarlamışlardır.

Bulgar Komünist Partisi'nin eski liderlerinden olup, Moskova'nın gözünden düştükten sonra Rusya'ya çağırılan ve orada eceli (!) ile ölen *Dimitrov,* yıllarca önce yaptığı bir konuşmada şöyle demişti : *"Dünyadaki bütün komünistler, bir tek birleşik cephe teşkil ederler. Bu cephe de, en güçlü ve tecrübeli komünist partisinin idaresi altındadır. Bu parti ise Lenin ve Stalin'in partisidir. Bütün komünist partilerinin bir tek lideri ve öğretmeni vardır ki o da Stalin Yoldaş'tır."*

Stalin'in doğumunun 75. yıldönümü münasebeti ile, 1949 yılı aralık ayında, diğer komünist ülkelerle birlikte, Bulgaristan'da da yapılan şenliklerde, sonradan kalbden öldüğü ilân olunan, o zamanki Bulgar Başbakanı *Koralov,* şöyle konuşmuştu :

"Şimdiye kadar Bulgaristan'ın yaptığı her hareket ve giriştiği her teşebbüs, Stalin'den alınan emirlerle olmuştur. Stalin, bize her vakit, gideceğimiz yolu göstermiştir. Memleketimizi idare eden, Bulgaristan'ı aydınlatan bir güneş olan Stalin Yoldaş'tır."

Mânâsı çok açık olan bu maddelerin ve sözlerin ortaya koyduğu gerçek şudur : Her komünist, Moskova'nın uydusu ve kölesidir.

b) Proleteryanın Teşkilâtlandırılması :

Komünizm, "proleterya" adını verdiği sınıfın haklarını savunma dâvâsı şeklinde ortaya konduğundan; amele, köylü, işçi gibi zümreler, kızıllar için büyük değer taşır. Bu sebepten, kızıllar, dünyanın her yerinde bu zümrelere el atarlar, bu zümreleri dâvâları yolunda kullanmak isterler. Bu kullanma da, onları teşkilâtlandırıp bir kuvvet haline getirmekle olur.

"Türkiye Komünist Partisi, esas vazife olarak, Türkiye amele sınıfını, günlük iktisadî ve siyasî menfaatlarını müdafaaya muktedir bir siyasal kuvvet halinde birleştirmek... için teşkilâtlandırmayı iş edinir. Türkiye Komünist Partisi büyük amele kütlelerini, menfaatlarının müdafaası seyri içinde teşkilâtlandırmak vazifesini, faaliyetlerinin en esaslı mukaddemesi sayar..." sözleriyle başlayan 4. madde, bu teşiklâtlandırmanm komünizm için ne derece önemli olduğunu gösteriyor. Aynı maddedeki : *"Türkiye Komünist Partisi, amele ve gündelikçilerin.... mücadelelerini sevk ve idare eder. Kadın ve çocuk işçileri teşkilâtlandırır, işçileri harekete getirir..."* sözleri de aynı şeyin ifadesidir. Programın diğer maddelerinde de, bu gibi teşkilâtlandırmalar yer almıştır. Bütün bu hareketler, proleterya diktatörlüğünün kurulması içindir. Proleterya diktatörlüğünün hedefi ve gayesi ise, aynı maddede açıkça belirtildiği gibi, hareketin *"Sovyetler Birliği lehine"* yani kızıl moskofluk hesabına olmasıdır.

Kızılların köylüler, ameleler ve işçilerle çok yakından ilgilenmelerinin sebebi, Türkiye Komünist Partisi'nin maksat ve gayelerini özetleyen bu programın 4. maddesiyle tam bir açıklık kazanmış oluyor. Buna göre, proleterya denilen sınıfla ilgilenmek ve onları teşkilâtlandırmak bir hizmet için değil, o zümreyi kızıl Moskof emperyalizmi hesabına sömürmek ve kullanmak içindir.

Komünistlik, yani Türklüğe ihanet suçundan hüküm giyenlerden *Hasan İzzet Dinamo*'nun *"Türkiye Sovyet Cumhuriyeti"* adlı meşhur (!) şirindeki:

Aziz Türk işçisi senin bahtın,
Yaralı parmaklarınla ayıkladığın,
Malûm tütünün zifiri kadar karadır.

gibi kışkırtıcı sözler de, işte bu 4. maddedeki sömürücülüğün edebî (!) bir ifadesidir. Netekim kızıl şair *Dinamo* da, propaganda şiirinin sonlarına doğru, o "aziz Türk işçisi!" nin de içinde bulunduğu bu memleket halkının boynuna takılacak kızıl halkayı, şöyle ifade ediyor :

Hulâsa Türkiye Sovyet Cumhuriyeti,
Çalışmak, yaşamak, gezmek hüriyeti
İçin kurulacak....

c) Sınıfsızlık ve El Koymalar :

Komünizm, sınıfsız bir dünya yaratmak iddiasındadır. Bu sınıfsız dünya, proleterya diktatörlüğü ve "sömürücü!" sınıfın ortadan kalkması ile kurulacaktır. Mülkiyet düşmanlıkları bundan ileri gelmektedir. Komünizmin pençesine geçen ülkelerde her şeyin zaptedilmesi de bu iddianın tabiî bir sonucudur.

Türkiye Komünist Partisi'ne ait bu gizli programın bir çok maddeleri (5., 16., 46., 54., 57. maddeler), Türkiye, Moskofların hâkimiyeti altına girince, nelere el konacağını göstermektedir. 5. maddedeki : *"Türkiye Komünist Partisi; kodaman ve zengin köylülerin arazileri de dahil olmak üzere, bütün büyük arazi ve çiftlik mülkiyetlerinin tazminatsız müsaderesi..... için çalışır."*, 16. maddedeki : *"Türkiye Komünist Partisi.... tekmil işletmelerin (madenlerin, demiryollarının, bütün sanayi ve nafia tesislerinin, bankaların vesairenin) tazminatsız müsaderesini ister."*, 54. maddedeki: *"Başlıca sanayi şehirlerindeki saraylar, büyük emlâk ve arazi sahiplerinin köşk ve konakları, apartman ve akarları, oteller, büyük mağaza ve depolar tazminatsız müsadere edilir."*, 57. maddedeki : *"Amele ve köylü hükûmeti tekmil matbaaları, yevmî ve mevkut gazeteleri ve mecmuaları vesair neşriyatı, büyük sinema, tiyatro, radyo ve ilh. işletmelerini millîleştirir."* sözleri, kızılların deyimiyle, yapılacak olan "kollektifleştirme" nin şeklini ve mahiyetini göstermektedir.

Varlıklı ve sömürücü bir sınıfın, varlıksız ve sömürülen bir sınıf üzerindeki bu kıyıcılığına son verme yolu olarak gösterilen komünizm, bu insanî (!) ilkesiyle, birçok kimseleri kendi tarafına çekebilmiştir. Fakat, 1917 den bu yana, sömürücü oldukları kabul edilen zümrelerden temizlenen ülkelerin hiçbirisinde, vâdedilen bu sınıfsız dünya cenneti (!), bir türlü gerçekleşememiştir. Komünizm, el attığı yerleri "kapitalist sömürücü!" lerden temizlemiş, fakat onların yerine "devlet kapitalizmi" ni yöneten yeni bir "sömürücü sınıf" türemesine sebep olmuştur.

Tanınmış Yugoslavyalı komünist *Milovan Djilas*'ın

"Yeni Sınıf" adlı kitabı, komünizmin yarattığı bu "yeni sınıf" ı insanlığın gözleri önüne koyan bir eserdir.

Yugoslavya'nın eski başbakan yardımcısı olan ve *Tito* ile birlikte komünizm dâvâsı yolunda çalışan *Djilas,* bu önemli eserinde, komünizmin iddia ettiği ile ortada bulunanı, bu konu için yetkili kalemi ile tesbit etmiştir.

İşte, bu eserden, bu gerçeği ortaya koyan satırlar :

"Sovyet Rusya'daki sanayileşme, kollektifleştirme hareketlerinin, kapitalist mülkiyetin tahribi ile mütenasiben, sınıfsız bir cemiyet meydana getirebileceği zehabı, düşülen hatâların en büyüğüdür. Yeni anayasanın ilân edildiği 1936 yılında, Stalin, "istismarcı" sınıfın artık ortadan kalkmış olduğunu söylüyordu. Hakikatte, kapitalist sınıf gibi, eski rejimin öteki sınıfları da vakıa yok edilmişti. Fakat, onun yerine, tarihin daha önceleri hiç tanımamış olduğu yepyeni bir sınıf doğmuştu." (1)

"Bu yeni sınıfın, işçi sınıfı namına bütün cemiyet üzerine gerdiği inhisar, esas itibariyle bizzat işçi sınfı üzerine gerilen bir inhisar perdesinden ibarettir. Bu inhisar, evvelemirde fikrî olup, proleteryanın bir nevi öncüsü rolünü alır. Nihayet her şeyi içine alan bir inhisar kesilir." (2)

"Yeni sınıf, millî mülklerin hakikaten kendi mülkü olduğu, "sosyalist", "sosyal", "devlet malı" gibi tabirlerin umumiyetle kanunî ve hukukî bir fiksiyondan başka bir şey ifade edemeyeceği zehabındadır. Yeni sınıf aynı zamanda, totaliter iktidarına tevcih edilecek her darbe-

---

(1) Djilas : Yeni Sınıf. Çeviren : H. Tayfur Sonkur. Ankara 1959, 50. Sf.

(2) Aynı eser, 55. Sf.

nin kendi mülkiyet hakkına tevcih edilmiş olacağı kanaatındadır. Bunun için de, yeni sınıf, her türlü hürriyet isteğine, sosyalist mülkiyetine halel verir iddiası ile karşı koymaktadır." (3)

"Yeni sınıf, sanayileşmeyi tatbik ettikten sonra, artık kendi yüksek kudretini kuvvetlendirerek halkı istismar etmekten başka bir şey yapamaz hale gelmiştir. Yalan, onun başlıca silâhıdır." (4)

Komünizmden kaçmak için, düşmanı Amerika'ya sığınmak zorunda kalan Rus vatanseveri *Victor Kravchenko* da, *"Hürriyeti Seçtim"* adlı meşhur eserinde, bu yeni sınıf ve mensupları hakkında bilgi ve örnekler vermiştir. Bu suretle, komünizmin yarattığı bu "yeni sınıf", biri Yugoslavya'lı, diğeri Rus iki "sağlam komünist" in kalemleriyle, insanlığın gözleri önüne serilmiştir.

Bunlar da gösteriyor ki, girişilen korkunç hareketlerin, kütleler halinde insan boğazlamaların ve ele geçirilen ülkelerde her şeye yağma yolu ile sahip çıkmaların, iddia edildiği gibi, "sınıfsız bir dünya cenneti!" yaratmak masalı ile bir ilgisi yoktur. Asıl gaye, Moskova'nın dünya hâkimiyetidir. Moskova'nın bu dünya hâkimiyeti dâvâsına dışardan katılanlar da, kendi yurtlarının sömürücü "yeni sınıf" adaylarıdır.

ç) Komünizm ve Demokrasi :

Kızıllar, hürriyetçi ve demokrat gözükürler. Fakat bu, sadece, komünist olmayan ülkelerde, fikirlerini ra-

---

(3) Aynı eser, 79. Sf.
(4) Aynı eser, 83. Sf.

hatça ve kolayca propaganda etmek ve yaymak imkânına sahip olmak içindir. Hâkim oldukları yerlerde ise, komünizmden başka hiçbir fikrin en küçük bir hürriyet hakkı yoktur.

Komünistler, yazılarında ve konuşmalarında, demokrasi ve demokrat sözlerini çok kullanırlar. Fakat bunlar, medenî dünyanın anladığı mânâda bir demokrasi veya demokratlık değildir. Onların bu kelimelerle anlatmak istedikleri komünizm ve komünistliktir. Bunun en açık delillerinden biri, ele geçirilen ve komünistleştirilen talihsiz toplumlara verilen "halk demokrasisi!" adıdır.

Türkiye Komünist Partisi'ne ait bu program, kızılların, demokrasiye ve insanlığın insanlık anlayışına nasıl düşman olduklarının bir delilini de 8. maddesinde vermiştir :

Demokrasi ile idare olunan bütün medenî ülkelerde, fikirler, serbest tartışmalarla benimsenir veya reddolunur. Siyasî konular ise, millî iradeler ile kurulan meclislerde tartışılır ve sonuca bağlanır. Komünistlerin, bütün medenî dünyaca kabul edilmiş bu sisteme karşı olduklarını, programın 8. maddesi : *"Türkiye Komünist Partisi....... proleteryanın ve köylülüğün..... önlerinde duran meselelerin, parlemento mücadelesiyle değil, fakat munhasıran amele ve köylülerin halkçı, inkılâpçı diktatörlüğü ile halledileceğini izah eder."* sözleriyle ortaya koymaktadır. Bunun mânâsı, parlamento hayatının, yani demokrasinin hiçe sayılması, onun yerine "inkılâpçı diktatörlük!" denilen komünist istibdadı ve zorbalığının savunulmasıdır.

d) Ordu ve Askerlik Düşmanlığı :

Komünizm, kendisine karşı koyacak her varlığın düşmanıdır ve onun yok edilmesini ister. Kızılların ordu ve askerlik düşmanlıklarının sebebi budur. Çünkü ordular, komünizmin, devletleri ele geçirip yıkma çabasında, en büyük engeldir.

Marksist edebiyatta, askerlik ve ordu düşmanlığı, bunun için, önemli bir konudur. Türkiyeli kızılların, askerlik ve ordu aleyhinde yazılar yazmalarının sebebi de bundan başka bir şey değildir.

Bizde, askerliğe ve Türk ordusuna karşı yapılan kızıl saldırıların en eskisi, 1919-1920 yıllarında Istanbul'da ancak 5 sayı yayınlanabilen *Kurtuluş* dergisindekilerdir. Türkiye komünizminin başı *Dr. Şefik Hüsnü*'nün de yazarları arasında bulunduğu bu derigden alınan şu satırlar, işte bu düşmanlığın bizdeki en eski örneğidir :

"Ordular iki kütleden teşekkül ediyor : Hayatı para ile satın alınmış ve küçükten beri vatanperverlik, fetih, iğtinam ve hırs-ı şöhret telkinatı ile büyütülmüş bir hey'et-i zâbitan; cebren ölüme sevk edilen zavallı ve bî-haber efrad...."

"Dünyaya hâkim olmak isteyen, intikam intikam diye haykıran, "Al bayrak yangınlar üstünde yükselsin!" terâne-i vahşiyânesiyle yürüyen, dünyalar fetheden ecdadına benzemek isteyen bir kurûn-ı vüstâ kütlesi..." (1)

Birinci parçaya göre; tarihi dolduran o muhteşem eserlerin sahibi Türk ordusunun subay sınıfı, para ile satın alınmış, yağmacı ve şöhret düşkünü ihtiraslı kimse-

---

(1) M. R. Dündar: Sosyalizm ve Militarizm. Kurtuluş, 3. sayı, 54.-57. sh. 20.XI.1919.

ler; ve meselâ, İstiklâl Savaşı'nda vatanını, namusunu, ocağını korumak için istilâcı Yunanın karşısına dikilen Türk eri de zavallı bir varlık.. İkinci parçaya göre ise; al bayrağın şanını dile getiren asker marşları "vahşî teraneler!", tarihin o eşsiz zaferlerinin sahibi eski Türk ordusuna benzemek isteyen zamanın ordusu ise bir ortacağ yığını..

Türk ordusuna ve dolayısıyle Türklüğe bundan daha büyük hakaret olabilir mi?

10. maddede, işte bu "vahşî teraneler!" ile atalarına benzemeye çalışan Türk ordusunun yok edilip, yerine kızıl moskofçuluk emelleri yolunda kullanılacak bir başıbozuk yağmacı sürünün kurulacağı : *"Türkiye Komünist Partisi..... burjuva muhafızlığını meslek edinmiş orduların ilgasını ve onların yerine amele ve köylü milisinin ikame olunmasını.... talep eder."* cümlesiyle ifade ediliyor.

Kuruluşu, Milâttan önceki üçüncü yüzyıla, büyük başbuğ *Mete*'ye kadar uzanan Türk ordusunun bugünkü ve yarınki vatansever oğulları, kızılların, kafalarındaki bu ihanet pilânını asla unutmamalıdırlar.

e) Azınlıklara Bağımsızlık :

11. madde, yerli kızılların, Türkiye'yi parçalama yolundaki fikirlerinin ifadesidir : *"Türkiye Komünist Partisi, millî azlıkların Türkiye'den ayrılmak hakkı da dahil olmak üzere, mukadderatlarını bizzat tayin etmek haklarını kayıtsız şartsız tanır"* diye başlayan bu maddenin tek mânâsı, memleketimizin parçalara bölünmesidir. Bu suretle meydana gelecek devletçikler, elbette ki, Sovyet Sosyalist Şuralar Cumhuriyeti'nin birer parçası olarak, Moskova'ya bağlanacaklar, böylece Rusların pehçesine geçmiş bulunacaklardır.

55. maddede, *"amele ve köylü hükûmeti"* (yani komünist hükûmet) kurulunca, azınlıklara *"arzu ederlerse devletten ayrılmak hakkı!"* verileceğinin yazılması da gülünç bir soytarılıktan başka bir şey değildir.

Türkiye'li azınlıklara, kaderlerini kendilerinin tayin etmeleri hakkının tanınmasında, en küçük bir samimiyet veya insanî bir düşünce aramak dahi gülnüçtür. Başka her şey bir yana, sadece, Moskof esiri milyonlarca Türk'ü hatırlamak yeter. Türkiye'deki bir avuç azınlığın, kaderlerinin kendileri tarafından tayin edilmesini isteyenler, bu hakkı, kendi öz yurtlarinda tutsak yaşayan Türk'lere neden tanımamakta ve onların bu en tabiî insanlık haklarını savunan Türkiye Türklerini niçin "maceracı emperyalistler!" olarak görmekte ve göstermeye çalışmaktadırlar?

Aynı maddede yer alan, Halk Partisi'nin : *"Müslüman azlıkları zorla Türkleştirmek, hıristiyan ve musevî azlıkları ezmek siyaseti...."* ise tamamen bir masaldır. Çünkü bu gibi davranışlar, millî siyaset güdebilecek seviyedeki hükûmetlerin yapabileceği işlerdir. O yıllarda, Halk Partisi'nde, millî gayeli siyaset bir yana; aksine, tamamen millîye karşı bir tutum ve davranış vardı. 1944 teki Türk milliyetçiliğini ezme ve sindirme siyaseti, bunun en güzel delilidir.

f) Af Konusu :

Kızıllar, her şeyde olduğu gibi, af konusunda da komünizmin çıkarlarını ön pilânda düşünürler.

13. madde, gizli Türkiye Komünist Partisi'nin, mücadelesini yapacağı affın sınırları içine kimlerin gireceğini tesbit etmektedir : *"...Tekmil komünistler, inkılâp-*

çı hareketlere iştiraklerinden dolayı mahkûm edilmiş amele vesair emekçiler ile vergi vermemek, emre itaatsizlik ve firar gibi cürümlerden dolayı cezaya çarpılmış köylüler ve askerler..." şeklinde çizilen sınır, görüldüğü gibi, başta komünistleri ele almaktadır. İnkılâpçı hareketlere katılanlardan maksat, kızıl çalışmaları destekleyenlerdir.

Madde "*Umumî bir af lehinde mücadele*" diye bitirilmekle beraber, bu genel affa, komünistler dışında sokulanlar vergi vermeyen köylülerle, disiplin bozucu hareketlerinden veya birliklerini bırakıp kaçmak suçundan hapiste bulunanlardır. Disiplinsizlikten veya orduyu bırakıp kaçmaktan hüküm giyenler, elbette ki, çoğunlukla âsi ve serseri ruhlu kimselerdir. Komünist Partisi, bunların hapisten çıkmalarını sağlamakla, bir sürü serseriyi, saflarında kullanmak imkânını elde etmiş olacaktır. Kızıllar ile serserileri ön plâna alan ve böyle bir grubun içine sadece, vergilerini ödeyememiş köylüleri sokan bir affa, genel af adını vermenin gülünçlüğü de meydandadır.

g) Komünizmin Barışmaz Düşmanları :

Komünizm, yayılmasını önleyen her fikrin düşmanıdır. 14. maddede : "*Türkiye Komünist Partisi, emperyalizmin ve emperyalizmin bütün yerli uşaklarının... barışmaz düşmanıdır.*" cümlesiyle, bu düşmanlığın sınırları çizilmek istenmiştir.

Emperyalizmin mânâsı, bir toplumun başka bir toplum veya toplumlar üzerinde hâkimiyet kurması ve dolayısıyle onu veya onları sömürmesidir. Buna göre, komünist istilâsına uğrayıp bağımsızlıklarını kaybetmiş Asya ve Avrupa devletleri de kızıl Moskof emperyaliz-

minin mahkûmlarıdır. Fakat, birçok kavramların mânâlarını değiştiren kızıllar, bu komünist istilâlarının emperyalizm olduğunu kabul etmezler. Ona, büyük bir yüzsüzlükle, "halkın kurtuluşu(!)" derler.

14. maddedeki *"emperyalizm ve onun yerli uşakları.."* sözlerinin mânâsını anlayabilmek için bunları da düşünmek gerekir.

Maddede, emperyalizmin yerli uşakları olarak, büyük emlâk ve arazi sahipleri, tüccarlar, din adamları ve komünizme karşı olan memurlar vesaire sıralanmıştır. Yeryüzündeki bütün toplumlarda bütün bu unsurların "yerli uşak!" olmaları elbette ki imkânsızdır. Aslında bütün toplumlarda "yerli uşak" olarak yaşayanlar, komünistlerdir. Çünkü bütün toplumlardaki komünistler, para ile veya fikren satın alınmış ve elde edilmiş yaratıklardır.

ğ) Sosyalizm ve Millîleştirme :

Sosyalizm ve millîleştirme sözleri, komünistlerin çok kullandıkları kelimelerdendir. Birincisi, komünizmin kanun dışı olduğu ülkelerde komünizm yerine kullanılır. İkincisi ise, hürriyetleri ellerinden alınan yurtlarda girişilen büyük çaptaki el koymaların yumuşatıcı adıdır.

Programın I. maddesinin sonundaki : *"Ancak böyle bir inkılâp burjuva idaresinden, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği ile müttefikan, doğrudan doğruya sosyalizm kuruluşuna geçişi temin ve tesri edebilir."* cümlesinde *"sosyalizm kuruluşuna geçiş"* sözü ile kasdolunan, maddenin bütününün mânâsından da çok açık bir şekilde anlaşıldığı gibi, komünistliktir.

57. maddenin son cümlesindeki *"sosyalizm kuruluşu"* sözü de aynı anlamdadır : *"....Ve böylece marksizm ve*

leninizm devlet propagandasını tertip ederek, sosyalizm kuruluşunun şeraitini hazırlar" sözüne başka bir mânâ vermeye, elbette, imkân yoktur.

Gizli Türkiye Komünist Partisi'nin bu programın iki ayrı maddesinde yer almış "sosyalizm kuruluşu" sözü, sosyalizm kelimesinin komünistler tarafından hangi mânâda kullanıldığını gösteriyor. Günümüzde, Kremlin komünizmini yaymaya çalıştıkları ve bu ideolojiye ait prensipleri savundukları halde, komünist değil de sosyalist olduklarını söyleyip duranların ne cins sosyalistler bulundukları, yukardaki maddelerin ışığı altında, kolayca ve kesinlikle anlaşılır.

Millîleştirmeye gelince; programın 46., 47., 48. ve 51. maddelerinde, komünist sistemi gereğince hiçbir karşılık verilmeden el konulacağı bildirilen işletmeler, bankalar, çiftlikler vesaire sıralanırken, bu el koymalara "millîleştirme!" denmektedir.

Son yıllarda, bu gibi konularla ilgili iddialarda ve tartışmalarda, bizde de, "millîleştirme" sözünün çok kullanıldığı malûmdur. Meselâ "petrolün millîleştirilmesi!" gibi.. Bu iddiaları değerlendirmeye çalışırken, gizli komünist belgelerindeki "millîleştirmeleri!" hatırlamak, birtakım gerçekleri kavrayabilmek için faydalı olur.

Programın maddelerinde yer alan grev hakkı, okullarda parasız ve maddî yardım yapılmak suretiyle okutma ve böylece gençleri elde etme gibi oyunlarla orduda ve donanmada aralıksız komünizm propagandası yapmak, gönüllerde emperyalizme karşı sönmez bir kin uyandırmaya çalışmak gibi yorumlanmaya lüzum göstermeyecek konular bir yana bırakılırsa, gizli belgenin belli başlı meseleleri ve meselelerin mahiyetleri, işte bunlardır.

— IV —

Lübnan Demokratik Gençliğine

Memleketimizdeki hâl-i hazır şartlar, dünya gençliği ve demokratik talebe hareketlerinin inkişafını güçleştirmektedir. 1946 senesinde başlayan ve memleketteki terör-tethiş havası yüzünden az zaman yaşayan demokrasi inkışafını bastırmak için Türk hükûmeti her çareye baş vurmaktadır. Bu sebepledir ki 1946 senesinde tesis edilen Istanbul Yüksek Tahsil Gençliği Derneği, büyük müşkülât ile karşılaşmaktadır. Ancak bu dernek, memleketimizde yaşayabilen yegâne demokratik teşekküldür.

Dört sene zarfında bu derneğin çıkardığı "Hür Gençlik" ismindeki aylık dergi, iki defa kapatılmış, ancak 1949-1950 tedris senesi başından beri bu dergi muntazaman çıkmaktadır.

Bu derneği destekleyen Hür Gençlik dergisi "Milletlerarası Talebe Birliği" ve "Dünya Demokratik Gençler Federasyonu" nun faaliyeti hakkında mümkün mertebe fazla malûmat vermeye çalışmaktadır.

Bu derneğin gayeleri şunlardır :

Talebeler için dünya ölçüsünde bir kültür temin etmek, onların hakikî menfaatlarını korumak, ileri hareketin öncüsü sıfatıyle her türlü irtica hareketine karşı pervasızca mücadele etmek.

Bu gayeye vâsıl olmak için irtica ve faşizme daima muhalefet etmiştir. Üniversitenin okuma harçlarını arttırmasına karşı kampanya açmıştır. Dünya ve bizim memleket halkının önayak olduğu Nâzım Hikmet'i kurtarma mücadelesine son zamanda bu dernek de katılmıştır.

Dernek, ilk önce, Nâzım Hikmet'in affedilip serbest bırakılması için hükûmet makamlarına bir istida gönderdi. Nâzım Hikmet'in serbest bırakılmasını uygun bulan üniversite talebelerinden yüzlerce imza, dernek üyeleri tarafından toplanmış ve haksızlığı protesto etmek ve büyük şairin hukukunu müdafaa etmek için bazı üyeler "Nâzım Hikmet" isminde bir dergi çıkarmaya başlamışlardır. Bu dergi haftada iki defa çıkmakta ve Nâzım kurtuluncaya kadar devam edecektir.

Türk hükûmeti bu taleplere hiç cevap vermemiştir. Dernek, bunun üzerine "Nâzım Hikmet'i Kurtarmaya Yardım Edin!." adlı bir beyannamenin elli bin nushasını dağıttı ve Türk halkının, demokratik haklarını kullanmaya hakkı olduğunu iddia etti.

Bu beyannameleri dağıtırken, dernekten 20 üye tevkif olundu. Beyannameler müsadere edildi. Polis, elinde hiç bir vesika olmadan, derneğin merkezini bastı ve derneğin resmî evrakına elkoydu.

Bütün bunlara rağmen, derneğin yakalanmamış üyeleri, beyannameleri dağıtmaya devam etti. Hakları için mücadele etmek üzere bütün vasıtalardan mahrum edilmiş olan bu adamların dostları, açlık grevi yapmaya karar verdiler. Tevkif edilmemiş olan dernek üyeleri, muhtelif gazetelere protesto mektupları gönderdilerse de, bu

mektuplar, neşredilmedi. Tevkif edilmiş üyeler ertesi gün serbest bırakıldı.

Bazı ileri fikirli talebelerin yardımı ile Hürk Gençlik, özel bir sayı çıkardı. Bu nusha talebeler tarafından bizzat satıldı. Gazeteyi satan arkadaşlarımız, Polis Müdürlüğü'ne davet edilerek gazeteler müsadere edildi. Bu esnada Nâzım Hikmet'in serbest bırakılmasını talep eden bir istida için halktan imza toplandı ve derneğin birçok üyeleri, gönüllü olarak, bu işe yardım ettiler. İmza toplayan talebeler de Polis Müdürlüğü'ne celbedildi ve halkın imzalarını taşıyan bu istida ellerinden alındı. Fakat talebeler hiç yılmadan işlerine devam ettiler.

Nâzım Hikmet'in açlık grevinin on dördüncü günü olan 15 mayıs günü, dernek, bütün Istanbul halkının iştirak edeceği bir toplantı tertip etti. Dernek sekreteri Vilâyete giderek vilâyet makamlarını bu toplantıdan haberdar etmek istedi. Fakat Vali, kendisini tehdit ederek, verilmek istenen bu istidanın geri alınması için uğraştı. Resmî vasıtaların ve tehditlerin mâni olamadığı toplantı, daha evvelden düşünülmüş bir pilân gereğince, sabote edildi. Fakat gürültü çıkarmak isteyen faşistler : "Yaşasın Nâzım Hikmet!" sadaları ile susturuldu.

15 mayıs günü, ileri gençliğin, faşizme ve irticaa karşı bir zaferi olarak telâkki edilebilir. Sanki toplantıda bulunmuş olan kimseler mücrim imiş gibi, hüviyetleri tesbit edildi ve tehdide maruz kaldılar. Ertesi günü mürteci Türk gazeteleri, bu toplantı hakkında yalan yanlış haberler yazdılar. Derneğin yaptığı teklifler ve bütün gazetelere ve ajanslara gönderdiği ikinci beyanname, gazeteler tarafından neşredilmeli.

Dernek, bütün tazyik ve tehditlere rağmen Nâzım Hikmet'in kurtarılması için mücadeleye devam etmektedir.

Dernek, 1947 de yapılan Prağ festivaline katılmaya karar vermiştir. Fakat, malî güçlüklerden dolayı bu festivale katılamadı. Yalnız bir mektup gönderildi.

Bugün, derneğin üyeleri, bu mektup yüzünden sorguya çekilmektedirler. Bütün bu esbaptan dolayı bu dernek, Dünya Talebe Birliği ile temas yapamamakta ve sesini dünya gençliğine duyuramamaktadır.

Lübnan Demokrat Gençliğine Yazısı Hakkında

Lübnan Demokrat Gençliği, o ülkedeki komünist teşekküllerden birisidir. Evvelki metinlerde de görüldüğü üzere, "demokrat", "demokratik" gibi sözler komünistliğin örtülü adlarıdır. Bu yazı, 1946 dan sonraki çok partili devrenin bazı meselelerini ele almaktadır. Ele alınan meselelerin önemlileri şunlardır :

a) Istanbul Yüksek Tahsil Gençliği Derneği :

Istanbul Yüksek Tahsil Gençliği Derneği, gizli Türkiye Komünist Partisi'ne bağlı bir gençlik teşekkülüdür. 2 Temmuz 1946 da *Istanbul Üniversite ve Yüksek Okullar Öğrencileri Birliği* adı ile kurulmuş, sonradan bu adı almıştır.

Istanbul Yüksek Tahsil Gençlik Derneği, beş yıl kadar çalışma imkânını bulmuştur. Bu süre içinde derneğe yazılan yüksek öğrenim gençlerinin sayısı 218 dir.

Bu 218 kişinin hepsinin komünist olduğu elbette söylenmez. Bir kısmının, kandırılarak derneğe sokulduğu muhakkaktır. Bu sapık ideolojiye kapılmış oldukları kesin olarak bilinenler, zararlı çalışmalarından dolayı yakalanıp, yapılan yargılamalar sonunda hüküm giyenlerdir.

Hüküm giyenler ve aldıkları cezalar şunlardır :

1)	Sevim Tarı	6 Yıl
2)	Özdemir Abuzer	5 "
3)	Ali Esen Tüfenk	5 "
4)	Veysel Akkaş	2 "
5)	Kenan Toksal	2 "
6)	Mithat Tunalı	2 "
7)	M. Halim Spatar	2 "
8)	Nuran Sacit Baykara	1 ", 8 ay
9)	Nevzat Özmeriç	1 ", 3 "
10)	Vahdettin Barut	1 ", 3 "
11)	Kerim Aydın	13 ", 10 gün
12)	Fethi Elmasoğlu	6 ay
13)	Turan Tamar	6 "
14)	Cezmi Ulucan	6 "
15)	Nahit Eren	6 "
16)	Can Boratav	5 "

Bu 16 kişiden gayrı, üyelerden *Âdil Giray* ile *İlhan Berktay* için de, komünistlik suçundan yakalanma emri çıkmış, fakat ikisi de yurt dışına kaçmış olduklarından yakalanamamışlardır. Bunlardan *Âdil Giray,* gizli Türkiye Komünist Partisi'nin yurt dışı kolu olarak çalışan *"İleri Jön Türkler"* adlı kızıl teşekkülün kurucusu, diğeri de üyelerindendir.

b) Milletlerarası İki Kızıl Dernek :

Yazıda adları geçen *"Milletlerarası Talebe Birliği"* ile *"Dünya Demokratik Gençler Federasyonu",* Kominform tarafından kurulmuş iki kızıl teşekküldür. Adlarını meydana getiren kelimelerin ilk harfleriyle, birincisi *İ. Y. S.,* ikincisi *W. F. D. Y.* olarak anılırlar.

c) Hür Gençlik :

Hür Gençlik, Istanbul Yüksek Tahsil Gençlik Derneği'nin fikirlerini yaymak için çıkarılan dergidir. 1949-1950 yılları arasında devamlı olarak çıkmış ve günlük olaylardan da faydalanmak suretiyle devamlı surette komünizm propagandası yapmıştır.

Derginin orta sayfalarında, devamlı şekilde, yukarda adı geçen iki kızıl teşekküle *(İ. Y. S.* ve *W. F. D. Y.)* ait kışkırtıcı haberler verilmiş, diğer sayfalarda da yıkıcı ve şaşırtıcı yazılar yayınlanmıştır.

Bu dergide yapılan moskofçuluk propagandalarının mahiyetini gösterebilmek için, yazılarından birkaç örnek vereceğim :

Tanınmış moskofçuların kurduğu *"Türk Barışseverler Derneği,* 1950 yazında, Türkiye'nin Kora Savaşı'na katılmasını protesto eden kışkırtıcı bir bildiri yayınlamıştı. Kılâsik bir komünist propagandası olan bu bildiri üzerine, derneğin yöneticileri yakalanmış ve adalete teslim edilmişler, sonunda da hepsi hüküm giymişlerdi. İşte, bu kızıl teşekkülün mensuplarının yakalanması üzerine, *Hür Gençlik*'te moskofçuları savunan yazılar yayınlandı. Aşağıdaki parça, bunlardan biri olan *"Barışçı Gençlik Protesto Ediyor"* başlıklı yazıdandır :

"....Dergimiz, inkılâpçı gençliğin bir organı olarak bu, faşist memleketlere has anti-demokratik hareketi protesto eder. Şurası muhakkaktır ki, bütün dünya milletleri gibi halkımız da barışçıdır, barışı savunmaktadır. Hiçbir zor, hiçbir baskı, hiçbir anti-demokratik hareket onun bu azmini ve mücadelesini kıramaz. Hareket durmayacak, bilâkis gittikçe gelişecektir.

Yaşasın barışçı gençlik!
Yaşasın bütün dünyanın barışçı halkları!" (1)

"Gençliği Barış Mücadelesine Çağırıyoruz" başlıklı yazıdan :

"Genç arkadaş! Memleketini, halkını gerçekten seviyorsan, irtica ve faşizmin ajanı değilsen, barış cephesine katılmak gerek.

Bütün dünya gençliğini, dünya barış mücadelesine katılmak üzere barış cephemizde birleşmeye çağırıyoruz." (2)

Milliyetçi öğrenci derneklerini ve hareketlerini yermek için yazılmış *"Faşizme Karşı"* başlıklı yazıdan :

"Bugün memleketimizde irtica her zamankinden daha rahat ve hayâsızca faaliyetine devam ediyor. Bu faaliyetlerde, irticaın kuklası satılmış talebeler ve teşekküller en büyük rolü oynamaktadır. Böyle bir durum karşısında derneğimize düşen ödevin mesuliyeti büyük olduğu kadar da zordur. Çünkü bu yobazlar faaliyetlerini din, aile, millet gibi sosyal bir merhalenin değişmez zannedilen kavramları adına yapıyorlar. Çünkü onlar bir avuç bezirgânın halkı uyutmak ve kandırmak için kullandığı en mükemmel vasıta olduklarından onlar tarafından gizli ve açık şekillerde desteklenmektedirler." (3)

Bu gibi yazılarla dolu olan *Hür Gençlik* dergisinin, neyi savunduğu meydandadır. Satırlar arasında görülen *faşist, irtica, barış cephesi, satılmış, halkı uyutmak* gibi sözler ve deyimler ise, bilindiği gibi, komünist edebiyat ve fikriyatının beğlik tekerlemeleridir.

---

(1) Hür Gençlik, 9. sayı, 1 Temmuz 1950,
(2) Hür Gençlik, 10. sayı, 5 Ağustos 1950,
(3) Hür Gençlik, 9. sayı, 1 Temmuz 1950,

Gizli Türkiye Komünist Partisi'nin sevk ve idare ettiği *Istanbul Yüksek Tahsil Gençliği Derneği*'nin fikirlerini yayan *Hür Gençlik*'te yer almış bu sözler, bugün de baş makalelerde, fıkralarda, makalelerde tekrarlanıp durmaktadır. Ogünküler ile bugünküler arasındaki fark, sadece, bazı kelimelerin değişik şekillerindedir : *"İrtica"* yerine *"gericilik"* veya *"mürteci"* yerine *"gerici!"* gibi. Bu tıpatıp benzemeler, düşünebilen kafalar için, bazı gerçekleri kavramaya elbette ki yeter.

ç) Üniversite Harç Tarifesi :

Yazıda : *"Üniversite'nin okuma harçlarını arttırmasına karşı kampanya açılmıştır."* diye bahis konusu edilen mesele şudur :

Istanbul Üniversitesi, verdiği bir kararla, üniversiteye gireceklerden bir mıkdar para almaya başlamıştı. Gizli Türkiye Komünist Partisi'nin buyruğundaki *"Istanbul Yüksek Tahsil Gençliği Derneği"*. bunu fırsat bilerek harekete geçti ve bir bildiri yayınladı. Aşağıdaki satırlar, komünist usullerine uygun bir kışkırtma olan bu bildiridendir :

"İkinci Dünya Savaşı'na girmiş memleketlerde dahi görülmeyen ve yüzde beş yüzü bulan aşırı hayat pahalılığı karşısında, mesken, gıda ve kitap gibi en zarurî ihtiyaçlarımızı karşılayamazken, bir de 1947 de bizleri büsbütün müşkül bir duruma sokan harç sistemi meydana getirildi. Yani her sömestirde üniversiteye ayrıca para ödemek zorundayız.

Bu vaziyete göre, fakir ve orta halli ailelerin çocuklarına, ne kadar kaabiliyetli olurlarsa olsunlar, üniversite kapıları tamamen kapatılarak, tahsil yapabilme

gayet ufak ve varlıklı bir zümrenin imtiyazı haline getirilmiştir.

Bu, üniversiteyi, zenginlerin menfaatları için kullanmak, halkımızı içine gömülü bulunduğu cehalette bırakmak isteyen bir zihniyetin ifadesidir. Böyle bir zihniyete dayanan üniversite müsbet ilmin, halk kültürünün ve halk sanatının öncülüğünü yapamaz. Çünkü o, artık, halkın malı olmaktan çıkmıştır.

Hür bir tahsil, hakiki bir hürriyet, devamlı bir sulh yolunda çalışan Istanbul Yüksek Tahsil Gençliği Derneği, sizleri demokratik bir eğitim mücadelesinde birleşmeye çağırır."

Derneğin başkanı, sekreteri ve üç üyesi tarafından hazırlandığı tesbit edilen bildiride, görüldüğü gibi, üniversite harç tarifesi, bir zenginlik-fakirlik meselesi olarak ele alınmakta, bununla üniversitede zengin olanların çıkarlarının korunduğu ileri sürülmekte ve bu da *"ufak ve varlıklı bir zümrenin!"* imtiyazı gibi gösterilmektedir. Gerek bunlar, gerekse daha aşağıda geçen *"halk kültürünün ve halk sanatının öncülüğü!"* gibi lâflar, Kremlin tekerlemelerinden başka şeyler değildir.

Bildirinin son cümlesindeki *"hakikî bir hürriyet!"*, *"devamlı sulh!"* sözleri ise, komünizmin komünistçe ifadeleridir. Çünkü kızıllara göre gerçek hürriyet, sadece komünizmde vardır! Devamlı barış ise, bütün dünyanın, Kremlin'in pençesine geçmesinden sonraki, kafa kaldıracak varlıkların bırakılmadığı o robotlar dünyasıdır.

İşte, Lübnan Demokrat Gençliği adlı kızıl teşekküle yazılan yazıda, tek cümle ile yer alan kampanya, böyle bir komünist kampanyasıdır.

d) Nâzım Hikmet Meselesi :

Yazıda uzun uzun anlatılan *Nâzım Hikmet* meselesi, bu en büyük vatan haininin hapisten çıkarılması kampanyasına aittir. Bu kampanyada, gençler arasında yapılan kışkırtmalar, imza toplamalar ve diğer hareketleri ile, *Istanbul Yüksek Tahsil Gençliği Derneği,* önemli bir rol oynamıştır.

Bu yoldaki ilk adım, hazırlanan ve Istanbul'da dağıtılan kışkırtıcı bir bildiridir. Aşağıdaki satırlar, yalanlar ve demagoji ile dolu bu bildirinin tam metnidir :

Haksever halkımıza!

Bütün hayatında kendi için bir şey istemeyen, yalnız halkın ıztırabını yaşayan, destanlarında onların mücadelelerini anlatan büyük şairimiz Nâzım Hikmet, 13 yıl önce hiçbir hukukî ve kanunî esasa dayanmaksızın haksız yere 28 yıl 5 aya mahkûm edildi. Bu haksızlığın kaldırılması için yaptığı devamlı müracaatlardan hiçbir netice alamadı. Sağlık durumu gittikçe kötüleşen Nâzım Hikmet, hapishane köşelerinde ağır ağır ölmektense, milletine yazdığı son istidaya canını pul yerine koyan yeni bir mücadeleye atıldı. 2 mayıstan itibaren açlık grevine başladı. Nâzım Hikmet'in kurtarılması için adaleti seven, bu haksızlığa tahammül edemeyen dünyanın ve memleketimizin bütün namuslu insanları birleşerek yetkili makamlar nezdinde bir çok teşebbüslerde bulundular. Bütün bunlara karşı resmî makamlar yalnızca sustu.

Yarın, memleket mukadderatını eline alacak olan ve bunun sorumluluğunu bütün varlığı ile duyan Türk gençliği adına mesul makamlara soruyoruz :

Dünyamızın insan haklarının korunması için seferber olduğu demokrasi devrinde, İnsan Hakları Beyanamesi'ni imzalamış bir memlekette, insanlığın gözbebeği Nâzım Hikmet'in yaşama hakkını gasbetme selâhiyetini size kim verdi?

Halk oyu önünde bir kere daha açıklıyoruz ki, onun ölümüne seyirci kalırsak, bütün dünya ve gelecek nesiller bizi lânetle anacaktır. Bunu önlemeliyiz.

Haksızlığa karşı koyan, adaleti savunan genç, ihtiyar, kadın, erkek bütün vatandaşlar!

Henüz vakit geçmeden her türlü demokratik hakkınızı kullanarak harekete geçiniz ve yapılacak her teşebbüsü destekleyiniz.

Biz, bir gençlik teşekkülü olarak Nâzım Hikmet'in cezasının infazı durduruluncaya kadar mücadele edeceğimizi ve bu yolda girişilen her teşebbüse bütün mevcudiyetimizle katılacağımızı ilân ederiz.

Yüksek Tahsil Gençliği Derneği

Diğer kızıl bildirileri gibi, bu da kılâsik komünist yalanları ile doludur. Bir takım masalları gerçek gibi göstermek suretiyle, *Nâzım Hikmet* meselesine trajik bir hal verilmeye çalışılmış ve bunda başarı da kazanılmıştır:

Nâzım Hikmet'in hiçbir kanunî ve hukukî dayanak olmadan hapse mahkûm edildiği yalandır. İhaneti tesbit olunmuş ve öyle hüküm giymiştir. Fakat bu ihanet, Türk milleti açısındandır. Durum, komünizm ve Moskova açısından ele alınırsa, o zaman hapis, elbette haksız görülür.

Nâzım Hikmet'in, hapishanede, sağlık durumunun kötüleştiği iddiası da yalandır. Bir kere *Nâzım Hikmet,*

Türk'lüğe ihanet suçundan hüküm giyerek girdiği hapishanede, belki de hiçbir hükümlüye nasip olmamış derecede iltimaslı bir hayat sürmüştür. Meselâ, kendisine eserler hazırlatılmış ve buna karşılık, yıkmaya çalıştığı devletin hazinesinden para verilmiştir. Sonra, makine çalıştırması için yardım yapılmış, bu suretle bol bol para kazanması sağlanmıştır. Ve hapishane hayatı o kadar iltimaslı devam etmiştir ki, kendisini ziyarete gelen karısı, gece de hapishanede kalabilmiş ve şimdi baba vatanı Polonya'da bulunan oğlu *Mehmet Verzanski*, bu ziyaretler sırasında peydahlanmıştır.

Nâzım Hikmet'in, insanlığın gözbebeği ve büyük Türk şairi olduğu gülünç iddiası da, tam bir komünist palavrasıdır. *Nâzım Verzanski,* komünist dünyasının gözbebeği olabilir. Bu, onların bileceği bir iştir. Fakat, dünyanın ırzına geçmek isteyen sapık bir fikrin Türkiye'li uşaklarından biri olan bu yaratık, o dünyanın, sadece düşmanıdır.

Büyük Türk şairliği masalına gelince : Bir kere *Nâzım Verzanski;* Türk değildir, Leh'tir. Hayatının son on üç yılını asıl vatanının tabaası ve soyunun soyadını taşıyarak geçiren ve Türklüğün son kalesi Türkiye'yi de Moskof'un kucağına atmak için kahbeler gibi çalışıp birçok propaganda eserleri yazan *Nâzım Verzanski*'yi, hangi mantık Türk sayabilir? Bu sebepten, o ne Türk şairidir, ne de büyük şairdir. Ona, olsa olsa, Türkçe yazmış Polonyalı komünist bir propaganda şairi demek yerinde olur.

e) "Nâzım Hikmet" Dergisi :

Yazıda sözü edilen *Nâzım Hikmet* dergisi, *Mustafa Fahri Oktay* adlı, sonradan demirperde gerisine kaçan

bir kızıl tarafından çıkarılmıştır. Dergi, hem *Nâzım Hikmet Verzanski*'nin şiir (!) adı verilen propaganda eserlerini, hem de apaçık komünist propagandası olan yazılar yayınlamıştır. *Nâzım Hikmet Verzanski*'nin büyük şair, büyük vatansever, büyük kahraman diye reklâm edildiği dergide, pek çok komünizm propagandası yazısı da yer aldığı halde, nedense, resmî makamlarca komünistlik suçundan değil, sadece, "mahkûmiyet kararı veren askerî mahkemeye hakaret" ten takibata geçilmiştir. Fakat dâvâyı görecek sivil mahkeme, *Nâzım Hikmet* hakkında ihanet suçundan dolayı mahkûmiyet kararı veren askerî mahkemenin muvafakatının alınması gerekçesiyle oturumu tatil etmiş ve dâvâ da, böylece, bir daha ele alınmadan askıda kalmıştır. Bu da üzerinde ehemmiyetle durulmaya değer bir mesele olsa gerektir.

Nâzım Hikmet dergisinde nasıl komünist propagandası yapıldığını göstermek için, *Nâzım Verzanski*'nin, İstiklâl Savaşı'na ait destanından (!) alınmış şu satırları okumak yeter :

En bilgin aynalara,
Renkli şekilleri aksettiren onlardır,
Asırda onlar yendi, onlar yenildi,
Çok sözler edildi onlara dair,
Ve onlar için,
"Zincilerinden başka kaybedecek şeyleri yoktu" denildi.

Bilindiği gibi, son satırda yer alan tırnak içindeki sözler *Karl Marks*'ın Manifesto'sunun son satırlarıdır

f) Çiçek Palas Olayı :

Yazıda : *"Nâzım Hikmet'in açlık grevinin on dördüncü günü olan 15 mayıs günü, dernek, bütün Istanbul*

halkının iştirak edeceği bir toplantı tertip etti.” cümlesiyle başlayan bölümde sözü edilen olay, Çiçek Palas olayıdır.

Kızıllar, o günkü toplantılarını, Bayazıt'taki Çiçek Palas'ta yapmışlardı. Salona giren küçük bir milliyetçi grubun, dernek başkanı ve sekreteri tarafından yapılan konuşmalar sırasında *Nâzım Hikmet* övülüp komünist propagandası yapıldıkça, sözle müdahaleler yapmaları, toplantıyı aksatmış ve bunun sonucu itişmeler kakışmalar olmuştur.

Aşağıdaki satırlar, toplantıda, moskofçuların yaptıkları konuşmalardandır :

“Nâzım Hikmet'in hürriyetten mahrumiyeti hepimizin hürriyetten mahrumiyeti demektir. Şu anda size ve bütün dünyaya ilân ediyoruz ki, hiçbir zor, hiçbir baskı, hiçbir tehdit, hiçbir namussuzluk hareketi bizi yolumuzdan çevirmeyecektir. Nâzım Hikmet şöyle dedi : “Hakkın, hakikatın tecellisi için açlık grevine yatıyorum. Hak ve hakikat uğrunda gerektiği zaman ölümü göze alabilmek güzel bir şeydir.”

O, ölümü göze aldı dostlarım. Biz, kanunsuzlukları, baskıları, tehditleri, karakolları, hücreleri göze almışız çok mu kardeşlerim? Sorumluluğumuz çok büyüktür. Onun kurtulması için, hakkın yerini bulması için, Türk milletinin ebediyyen lekelenmemesi için her türlü fedakârlığı göze alıp gelenler! Halk çocukları!

Halk, hürriyete kavuşma mücadelesinde bugün, demokrasi kisvesi altında İtalyan faşistlerinin baltalı armasını benimseyenlerden, nasyonal sosyalizmin gestaposundan, Franko falânjlarından faydalananlarla karşı

karşıyayız. Faşist artıkları ve mürteciler, demokrasinin mavi tümenleridir. Haklı kurtuluşu haykıranlara mızraklarını çevirmişlerdir.

Değil herhangi bir geri fikri kabul etmek, bilâkis baskıya rağmen onu lânetlemek, dünyanın ellerimiz üzerinde olduğunu ilân etmek, zavallı ve masum insanların halini haykırmak, zorbaları ve fikre karşı atom bombası kullanacakları yok etmek..."

Milliyetçi gençler, bu propaganda sözleri ve yalanlar söylendikçe : *"Alçak komünistler!", "Kahrolsun komünistler!", "Nâzım Moskof ajanıdır!", "Bu sesler Moskof sesidir!"* diye bağırmışlar, *Nâzım Verzanski*'nin teyzesi konuşmak istediği zaman da : *"Katerina! Sana Baltacı Mehmed lâzım!"* diye haykırmışlardır. Milliyetçilerin, millî öfkenin sonucu olan bu haykırışlarına, salonun çoğunluğunu teşkil eden kızılların karşılıkları ise, her defasında : *"Yaşasın komünizm!"* nârası olmuştur.

"Yaşasın komünizm!" diye nâra attıkları tesbit olunup mahkemeye verilenler şunlardır : *Veysel Akkaş, Kemal Cenap Karakaya, Vecdi Özgüner, Enver Aytekin, Zekâi Karakaş, Nuran Bozer, Gönül Başaranoğlu* ve *Şehnaz Akıncı...*"

Istanbul Ağır Ceza mahkemesi, bunların birer yıl hapislerine (22.XI.1951 gün ve esas 951/53, karar 951/222) karar vermiş, temyiz kararı bozmuş, yeniden yapılan yargılamada yine hüküm giymişler, fakat Temyiz Umumî Heyeti bu ikinci kararı da bozunca, hepsi beraat etmişlerdir. Bu sonuç, komünistleri muhakeme etmek için özel mahkemelere ne kadar lüzum olduğunu göstermektedir.

SONUÇ

Bu dört gizli komünist belgesinin incelenen belli başlı meseleleri, şu gerçekleri, reddi imkânsız bir kesinlikle, ortaya koymaktadır :

a) Komünizm, Moskof emperyalizminin gizli silâhıdır. Bu silâh, komünizmin kanun dışı olduğu ülkelerde, sosyalizm maskesi altında yapılır.

b) Her komünist, Moskova'nın uydusu ve kölesidir. Oradan gelen emri körükörüne yapar. Bu bakımdan, komünist, şahsiyetsiz bir yaratıktır, yani bir robottur.

c) Komünizm, pençesine geçirdiği ülkelerde, kendisine karşı koyacak her şeyi yok eder. Toplumların, başta orduları olmak üzere; millî, dinî, fikrî bütün müesseselerinin ve mensuplarının ilk hamlede temizlenmelerinin sebebi budur.

ç) Komünizm, pençesine geçirdiği ülkelerde her şeye el koyar. Fabrikalar, radyolar, madenler, demiryolları, bankalar, matbaalar, hanlar, apartmanlar, oteller ve büyük arazi parçaları da dahil olmak üzere hiçbir şey, ülke ile birlikte, komünizmin pençesine geçmekten kurtulamaz.

d) Komünizm, elde edilmiş yayın organları ve sızılmış müesseseler vasıtasıyle propaganda edilirken, birçok kavramların mânâları da değiştirilerek, propagandanın çok yıkıcı olması sağlanır. Bu "beyin yıkama" lar, komünizm irininin kolayca aktarılmasını sağlar.

Kitaptaki metinler, açıklamaların ve bu kesin sonuçların ışığı altında okundukça, açıklamalarda temas edilmeyen hususlara mânâ vermek de kolaylaşacaktır.

SÖZLÜK

Ajitasyon : Hareket, heyecan
Cezrî : Kökten
Ebniye : Yapılar
Ecir : Gündelikçi
Emare : İz
Hidemat : Hizmetler
İcbar : Zorlama
İdame : Devam ettirme
İğtinam : Yağma, çapul
İllegalite : Kanuna karşı geliş
İrtikâp : Fena bir iş işleme
İstinatgâh : Dayanacak yer
İstinkâf : Çekimser kalma
İstizah : Bir şeyin açıklanmasını isteme
Kâhil : Olgun, erişgin
Kurun-ı vusta : Ortaçağ
Küşayiş : Ferahlık
Lâkonik : Kısa, veciz
Legal : Kanunî
Memnuiyet : Yasak edilme
Metalip : İstekler
Mevkut : Vakti belli olan
Mihrak : Odak
Muzaheret : Arka olma, yardım
Müdellel : İsbatlanmış
Müreccah : Tercih olunan
Müsadere : El koyma
Müstacelen : Çabuk olarak
Müstehlik : Tüketen
Mütegallibe : Zorba takımı, derebeği
Nefy : Sürme
Pervasız : Korkusuz
Poligraf : Yazı makinesi
Reaksiyoner : İlerlemeye karşı olan
Serfurû : Baş eğme
Şerait : Şartlar
Taazzuv : Organlaşma
Takaddüm : Önde olma
Tazmînat : Zarar ve ziyan ödeme
Teamül : İnsanlar arasında olagelen muamele
Tebellür :: Billûrlaşma
Tebşir : Müjdeleme
Tecviz : Yapılmasına razı olma
Tecziye : Cezalandırma
Tehalük : İstekle atılma
Tekâsüf : Yoğunlaşma
Temevvüç : Dalgalanma, çalkalanma
Tensik : Düzene koyma, sıralama
Terviç : Kabul ettirme, yaptırma
Tesri : Çabuklaştırma
Teşhir : Herkesin görebileceği gibi yapıp gösterme
Tethiş : Yıldırma, ürkütme
Tufeylî : Çanak yalayıcı
Velût : Doğurgan
Vülgarizasyon : Bir şeyin topluluk içinde yayılması
Zabitan : Subaylar
Zehab : Bir fikir veya sanıya uyma
Zelîlâne : Alçakça

İ Ç İ N D E K İ L E R

Çıkanlar

1 — *Nejdet Sançar* : Afşın'a Mektuplar	300	Krş.
2 — *Atsız* : Yolların Sonu (Şiirler)	500	"
3 — Türk Gençliği Nasıl Olmalıdır?	250	"
4 — Nejdet Sançar : Türk Kahramanları	500	"
5 — Refet Körüklü : Hani? (Hamasî şiirler)	250	"
6 — *Atsız* : Türk Ülküsü	400	"

Afşın Yayınları

Meneviş Sokağı, 80/4

Kavaklıdere

Ankara

Kapak kompozisyonu : Refet Körüklü

AFŞIN YAYINLARI

V

Ayyıldız Matbaası A.Ş. — Ankara **500 Kuruş**